

[Stavad]

brugt – næsten misbrugt – til den indirekte subsidiering.

Vi har altså ikke ønsket over skattelovgivningen indirekte kraftigt at subsidiere bl.a. betalingshospitalet. Derfor må vi tilkendegive det igennem et forslag til ændring af afskrivningsloven, det er den eneste mulighed, vi har. Så kan ministeren kalde det for skattepolitik, eller han kan kalde det noget andet, det er i og for sig underordnet – formålet opnås.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Nu synes jeg, det endelig blev klart, hvad der var meningen med dette forslag. Når vi i det hele taget har afskrivningslove i dette samfund, er det naturligvis, fordi man erkender, at der er nogle, der skal subsidieres. Men her drejer det sig om en bestemmelse i selve loven om, at visse bygninger, hvorpå der er et ganske ekstraordinært slid, falder ind under loven. Hvilken forskel der er på en skolebygning, en hospitalsbygning, et pensionat og et hotel med hensyn til spørgsmålet om slitage, har jeg altså svært ved at forstå.

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Det er til hr. Lyketoft, som nu desværre er gået. Han skældte ud over, at et konservativt tidligere medlem af ligningsrådet var udtrådt i protest mod en politisk afgørelse. Ja men det viser jo netop vor holdning, nemlig at vi er imod, at man gør dette organ til et politisk organ; vi ønsker, det skal være et administrativt organ.

Askjær Jørgensen (FP):

Af natur har jeg det sådan, at jeg aldrig opgiver så let, derfor vil jeg igen gøre et forsøg på at lære hr. Stavad noget om forholdene ude i det praktiske liv.

Hr. Stavad mente, at tandlæger var mennesker, der nærmest svømmede i penge. I dagens Danmark er det imidlertid sådan, at der er masser af tandlæger, der er ved at gå fallit, fordi de mangler noget at bestille. Det er for det første, fordi der er blevet uddannet alt for mange tandlæger, og dernæst fordi det offentlige har etableret en masse tandlægeklinikker, hvor man behandler børnene. Disse tandlægeklinikker, som det offentlige

opfører, afskrives til nul straks efter opførelsen, så der er altså nogle tandlægeklinikker, der afskrives på. De subsidieres og favoriseres på det groveste i forhold til den behandling, man giver de privatpraktiserendes klinikker. Der sker en mishandling af de private tandlæger i forhold til de betingelser, man giver de offentligt drevne, de socialistiske klinikker.

Så vil hr. Stavad påstå, at det er mig og mit parti, der medvirker til, at der skæres ned nogle steder. Nej, nedskæringspolitikken i dette samfund er foranlediget af, at socialdemokratiet har ødelagt samfundets økonomi. Under socialdemokratiske regeringer har vi i allerhøjeste grad haft ministre, der har talt om nødvendigheden af at skære ned på en masse områder. Nedskæringspolitikken, de drag over nakken, som de svage grupper får, er foranlediget af socialdemokratiet – kom ikke og pådut os de ting!

Når man endelig taler om, at der skal skæres ned og spares, må det også tilføjes, at dette, at nogle mennesker i dette samfund vil bevise, at de kan drive hospital på privat basis, naturligvis også medfører, at de offentlige hospitaler aflastes.

Jeg kan kun konkludere, at det har været en ynkelig forestilling for socialdemokratiet i dag. Jeg ved ikke, om udtrykket »betalingsstriptease« passer, men jeg mener i hvert fald, at socialdemokratiet har klædt sig selv ynkeligt af ind til skindet, og jeg synes, de ryster noget i kulden.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 201:

Forslag til lov om ændring af lov om almindelig omsætningsafgift (merværdiafgift). (Betaling før momsafregning).

Af Glistrup (FP) m.fl.

(Lovforslag nr. L 201. Fremsat 3/5 83).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Det foreliggende lovforslag går ud på, at virksomheder skal have mulighed for at vælge at afregne momsen på grundlag af modtagne betalinger – altså den såkaldte betalingsmetode – i stedet for som fastsat i den gældende momslov på grundlag af foretagne leverancer – altså den metode, vi kender: leverancemetoden.

Hele problematikken i forbindelse med betalingsmetoden kontra leverancemetoden har imidlertid været drøftet her i tinget tidligere, og den er også blevet undersøgt af en gruppe forskere på handelshøjskolen i Århus i 1970 og 71. Dengang konstaterede man, at der var visse brancher, der havde fordel af den ene metode, og andre brancher, der havde fordel af den anden metode, uden at man kunne sige noget entydigt om, hvorvidt betalingsmetoden var bedre end leverancemetoden.

Jeg skal i forbindelse med lovforslaget specielt pege på, at en valgfrihed mellem de to opgørelsesmetoder ville vanskeliggøre toldvæsenets krydsrevisioner mellem virksomheder, som anvender forskellige opgørelsesmetoder, og ville blive mere tidkrævende, når bogføringen ikke umiddelbart kan kontrolleres i regnskabet på grundlag af fakturabeløbet og under fakturadatoen, men må søges under betalingsindgangen. Det er altså et administrativt spørgsmål, men et spørgsmål af meget væsentlig betydning, idet vi simpelt hen må konstatere, at det momsadministrationsapparat, vi har, er et af de bedst virkende systemer af den slags, der eksisterer i den vestlige verden.

Det samarbejde, der foregår mellem told og skattevæsen om udveksling af oplysninger om konstaterede urigtigheder, ville også blive vanskeliggjort, såfremt der blev adgang til at anvende betalingsmetoden for opgørelsen af momsen.

Jeg kan endelig oplyse, at man også i de andre EF-lande samt i Norge og Sverige afregner moms efter leverancemetoden. Og i 6. momsdirektiv om harmonisering af EF-landenes momslovgivning er det nu foreskrevet, at medlemslandene skal anvende en opgørelsesmetode baseret på leverancer. Jeg nævner dette specielt for at understrege, at erfaringerne har vist, at leverancemetoden er den mest hensigtsmæssige overalt.

Som man vil forstå af de her fremførte bemærkninger, kan jeg ikke gå ind for lovforslaget.

Bakholt (S):

Vi kan ikke støtte dette lovforslag, hvis gennemførelse vil medføre mange administrative problemer og betyde bortfald af nogle kontrolmæssige funktioner. Vi er således enige i de betragtninger, som den konservative skatteminister lige har fremført, og afviser forslaget.

Eva Møller (KF):

Momsen kan som bekendt afregnes efter to metoder: leverancemetoden eller betalingsmetoden. Da lovgivningen herom i sin tid var til behandling i folketinget, var der valgfrihed mellem de to metoder, men da lovforslaget blev endeligt vedtaget, lagde man sig fast på, at det skulle ske efter leverancemetoden.

Det konservative folkeparti kan ikke medvirke til en ændring, således at der bliver valgfrihed. Vi ønsker ikke at besværliggøre de krydsrevisioner, der finder sted, og vi ønsker ikke at komme i modsætning til de metoder, man benytter i de øvrige EF-lande samt Norge og Sverige. På denne baggrund kan vi ikke medvirke.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Nok en gang ser vi, at fremskridtspartiets store mål med skattelovgivningen er at gøre den mere administrativt besværlig og lave færre kontrolmuligheder, altså at der skal være flest muligt huller, som man måske kan bruge til at nedsætte sin skat med. Jeg er ganske enig i de betragtninger, skatteministeren er kommet med, og kan afvise lovforslaget.

Aase Olesen (RV):

[Aase Olesen]

Det radikale venstre kan ikke medvirke til dette lovforslags gennemførelse. Også jeg skal henvise til ministerens begrundelser.

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg skal beklage, at folketingets partier ikke vil medvirke til at gøre forholdene bedre for erhvervslivet.

Dette lovforslag går ikke ud på at skabe mere administration, vanskeligheder eller huller i lovgivningen, det går tværtimod ud på at redde nogle virksomheder fra undergang og bevare nogle arbejdspladser. Men det er vi åbenbart de eneste der står for.

I talrige tilfælde har erhvervsvirksomheder, som har udført en leverance, fået en masse penge til gode – det kan endda være hos det offentlige – og så skal momsens skrives på fakturaen. Men de får jo ikke pengene hjem, før det er betalt. Der er altså masser af erhvervsvirksomheder, som står i en vanskelig situation eller ganske enkelt er gået konkurs, fordi de har de 22 pct. stående ude og ikke har kunnet modregne dem. Hvordan skal vi så løse det problem, hr. skatteminister?

En lang række erhvervsvirksomheder er blevet nedlagt, fordi lovgivningen er forkert, fordi man bliver tvunget til at indbetale nogle store beløb til toldvæsenet, som man ikke har fået hjem. Man går fallit, fordi man skal finansiere skatter og afgifter for dette samfund. Det er det, vi har ønsket at markere.

Vi vil fortsat, uanset om vi skal have klø her i folketinget, kæmpe for bedre forhold for dansk erhvervsliv, for danske arbejdspladser, for mere produktion, for mere beskæftigelse, så vi kan komme op af afgrunden. Det fortsætter vi vor kamp for, uanset om man mener, vi gør det forkerte. Vi mener, vi gør det rigtige. Men vi afventer nu, at ministeren fortæller os, hvordan man skal løse problemet for de virksomheder, der er kommet i klemme, fordi de ikke kan betale med penge, de ikke har fået ind, men har måttet lægge ud.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Jeg er ganske enig i, at noget af det vigtigste, vi kan gøre for tiden i dagens Danmark, er at styrke erhvervslivet. Det er klart, at regeringen og de fire partier, der støtter rege-

ringen, vil gøre alt, hvad der er rimeligt og muligt i så henseende.

Sagen er bare den, at dette forslag ikke er egnet til det, fordi moms jo ikke bare er noget, man kræver op, men også er noget, man skal betale for varer, halvfabrikata o.lign., som man køber. Spørgsmålet om, hvorvidt betalingsprincippet er en fordel fremfor leveranceprincippet, afhænger af forholdet mellem den udgående og den indgående moms, og derfor er det slet ikke sikkert, at det system, som forslagsstillerne foreslår, i det hele taget hjælper på det problem, som vi alle sammen gerne vil hjælpe på; det kan snarere være den modsatte vej. Og da det samtidig medfører nogle administrative komplikationer, synes jeg ikke, der er grund til at eksperimentere med et andet system, som i hvert fald på visse punkter er dårligere og på andre punkter muligvis ikke hjælper.

Stubkjær Pedersen (CD):

Det er et noget besynderligt forslag, og jeg er lidt i tvivl om, hvem egentlig forslagsstillerne er. Der står, det er fremsat af hr. Glistrup m.fl., men i bemærkningerne skriver man, at det faktisk er folketingets formand, der har lavet forslaget, for dér står nemlig:

»Folketingets formand har imidlertid – som så ofte over for fremskridtsforslag – dikteret, at forslagene skal udformes, som han ønsker det, og ikke som det ønskes af forslagsstillerne...«

Videre skriver man:

»Dette censurindgreb er baggrunden for, at lovteksten er så teknisk dårligt udformet...«

Man indrømmer altså selv, at det er et meget dårligt forslag, og jeg synes egentlig ikke, det er præsidiets værdigt at komme med et sådant forslag, hvis det er præsidiets, men jeg synes alligevel, at fremskridtspartiet rører ved et problem, som mange, måske specielt mindre erhvervsdrivende, føler er et problem, og som reelt også kan være et problem. Derfor vil jeg gerne være med til at se på nogle af disse ting i udvalget, men forslagets udformning gør det altså vanskeligere at tage forslaget særlig seriøst, og det beklager jeg.

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg ønsker ikke som hr. Stubkjær Pedersen at gå ind i en diskussion med præsidiets eller

[Askjær Jørgensen]

folketingets formand, men vil blot meddele, at vi havde ønsket en tekst, der var anderledes, så folketingets medlemmer efter vores opfattelse lettere kunne have forstået, hvad vi mente. Jeg har også kunnet forstå på behandlingen her, at der er medlemmer af tinget, der ikke rigtig har forstået, hvad det var, vi mente med det. Men det er altså situationen.

Jeg kan så kun konkludere, at ministeren for skatter og afgifter stadig væk ikke har forstået, hvad det er, jeg mener med det. Men nu holder han møde med fru Aase Olesen, og så må jeg vente, til ministeren har tid til at tage del i debatten, med at få et svar fra ministeren.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). det er vedtaget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00, hvor vi går til punkt 15: Spørgsmål til ministrene.

Mødet udsat kl. 12.37

Mødet genoptaget kl. 13.00

Den sidste sag på dagsordenen var:

15) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 1125

1) Til boligministeren af:

Jytte Andersen (S):

»Hvad har ministeren gjort for at hindre brande som den, vi sidst har set på Nørrebro?«

Skriftlig begrundelse

På baggrund af den usikkerhed, som en stor del af befolkningen, der bor i den gamle boligmasse, føler, finder spørgeren det uacceptabelt, at der ikke i højere grad sikres mod brande i den gamle boligmasse.

Boligministeren (Bollmann):

Fru Jytte Andersen har spurgt, hvad jeg har gjort for at hindre brande som den, vi netop har set på Nørrebro. Hertil vil jeg gerne svare, at på baggrund af Søllerødgadebranden i maj sidste år afgav min forgænger den 24. juni 1982 en redegørelse til folketingets boligudvalg om denne brand og om de fremtidige brandsikringsforanstaltninger. I denne redegørelse blev det oplyst, at et udvalg var nedsat allerede i 1981 til at vurdere de erfaringer, man havde med hensyn til første fase af brandsikring, herunder såvel med hensyn til den administrative tilrettelæggelse som de opnåede virkninger.

Udvalget afgav en redegørelse i oktober sidste år, og siden da har jeg haft en række drøftelser med indenrigsministeren, økonomiministeren og Københavns kommune.

Jeg kan sige, at udvalgets flertal i sin redegørelse havde foreslået en opdeling af de fra 1976 gældende krav i primære og sekundære krav. De primære krav skulle efter forslaget gennemføres straks, og der skulle centralt straks fastsættes frister for gennemgang, indberetning og brandsikring af de bygninger, der er opført år 1900 og senere, det vil sige brandsikringens anden fase.

Jeg kan sige, at foruden en række fundamentale mindstekrav til brandsikringsforanstaltninger indeholder de foreslåede primære krav nogle supplerende foranstaltninger, og det er specielt om disse supplerende foranstaltninger, jeg har ført de drøftelser, jeg netop omtalte.

Jeg vil sige, at resultatet af drøftelserne har vist, at vi i anden fase kan nøjes med de fundamentale mindstekrav. Resten af de primære krav samt de sekundære krav er det fundet brandteknisk forsvarligt at henskyde til det tidspunkt, hvor bygningen eventuelt skal renoveres.

Jeg vil tilføje, at det resultat har jeg allerede den 20. april 1983 orienteret folketingets boligudvalg om. I denne orientering til udvalget har jeg fastholdt, at loven ikke ændres, og at det fortsat er kommunen, der afgør,

[Boligministeren]

hvornår de nævnte foranstaltninger skal finde sted. Jeg kan også sige, at vi den 6. maj i år har udsendt en ny bekendtgørelse herom.

Jytte Andersen (S):

Jeg vil takke ministeren for svaret på, hvad der er sket i denne sag, som vi alle må udtrykke en dyb beklagelse over, idet mennesker i den gamle boligmasse har været meget utrygge og bange for, at der skulle ske det, vi har set på Nørrebro.

Jeg vil godt bede om, at den skriftlige redegørelse, ministeren her har givet folketinget, bliver sendt til boligudvalgets medlemmer, og samtidig bede ministeren om i den kommende tid virkelig at følge op, hvad der sker i kommunerne, ikke bare i Københavns kommune, men ude omkring, hvordan kommunerne tackler denne situation, og om nødvendigt bede ministeren støtte de bestræbelser, som der rent faktisk udvises i kommunerne.

Knud Lind (FP):

Jeg vil godt sige til ministeren, at det jo ikke er første gang, at manglende brandsikring har kostet menneskeliv, i særdeleshed i Nørrebroområdet. Der har jo tidligere været en opgørelse over, hvor mange kommunale ejendomme der endnu ikke var brandsikret, altså de ejendomme, som kommunen ejede. Jeg vil godt spørge ministeren, om det er således, at man har fået disse ting i orden på nuværende tidspunkt, eller hvor mange ejendomme der endnu resterer.

Boligministeren (Bollmann):

Jeg vil først sige til fru Jytte Andersen, at den orientering er givet til folketingets boligudvalg, også med udkast til det cirkulære, vi forestiller os, for bygninger efter år 1900. Jeg vil gerne tilføje, at vi har bedt om rapporter til gennemsyn, som vi udfærdigede over branden den 2. maj 1983, for at se, om der i denne anledning er grund til at skærpe kravene eller indføre andre krav.

Jeg bør måske også sige, at jeg er ganske enig i, at det altid er tragisk, når der sker dødsfald i forbindelse med brande, men af de foreløbige undersøgelser, vi har indtil nu, fremgår det, at det kun er de to, der boede i lejligheden, der omkom, og at branden for-

mentlig er opstået som følge af rygning i sengen.

Jeg vil også sige, at ingen af ejendommens øvrige beboere har været i fare, og i den forbindelse vil jeg egentlig gerne sige, at jeg synes, der er udført et virkelig dygtigt stykke arbejde af brandvæsenet. Det er helt utroligt, at 200-300 mennesker kan reddes ud i en sådan situation. Det synes jeg der er grund til at understrege.

Må jeg så sige til hr. Knud Lind, at jeg godt ved, hr. Knud Lind tidligere har taget initiativer i forbindelse med den slags sager. Det synes jeg i og for sig er prisværdigt. Jeg må beklage, at jeg ikke har nogle tal over det, hr. Knud Lind spørger efter, men jeg er selvfølgelig altid villig til at fremsende eventuelle tal til folketingets boligudvalg eller til folketinget.

Jytte Andersen (S):

Jeg har en kommentar om dette med rapporter. Jeg tror nok, det ville være en god idé, hvis ministeren var indstillet på at tilsende boligudvalget de rapporter fra de brande, der har været, med henblik på en drøftelse i boligudvalget om nødvendigheden af at skærpe kravene, hvis ikke rapporterne giver det tilfredsstillende svar, vi måtte ønske.

Jeg vil godt advare ministeren lidt mod at sige, at det trods alt kun er to, der er omkommet. Det er to menneskeliv, og under alle omstændigheder er det en ulykkelig situation. Det er også ulykkeligt i den forstand, at det skaber utrolig stor angst og utryghed blandt de mange tusinde, der bor i den gamle boligmasse både i København, i Århus og i andre større byer.

Wilhelm (VS):

Jeg forstår godt, at boligministeren ikke kan give tallene, som hr. Knud Lind spurgte efter, om kommunale boliger, der ikke er brandsikret, i København og måske endda andre steder. Det ligger jo sådan, at brandsikringskravet kun gjaldt og gælder boliger opført før 1900, og af den grund har borgmesteren for 4. afdeling fået afvist en plan om at brandsikre de nyere ejendomme, idet flertallet i København har henvist til, at man ville afvente regler herom fra boligministeriet. Den afvisning ligger 4 år tilbage og kunne have afhjulpet denne situation og afværget

[Wilhjelm]

den ulykke, vi oplevede. Derfor vil jeg gerne spørge, om boligministeren er ved at være parat med sådan nogle regler for brandsikring af ejendomme opført efter år 1900.

Boligministeren (Bollmann):

Jeg vil gerne først sige til fru Jytte Andersen, at når jeg sagde kun to, hænger det sammen med hele det antal, der virkelig var i fare. Jeg beklager det naturligvis lige så dybt, som fru Jytte Andersen gør.

Må jeg så sige til hr. Wilhjelm, at det er lidt svært for mig at blande mig i, hvordan proceduren er i Københavns kommune, og specielt i, hvad der er foregået for 4 år siden. Det tror jeg hr. Wilhjelm vil have forståelse for, men jeg sagde i mit første svar, at vi rent faktisk har udsendt de nyeste brandsikringskrav. Jeg kan kun beklage, at vi ikke her har mulighed for at gennemgå dem i detaljer, men som sagt: cirkulæret er udsendt i udkast til folketingets boligudvalg. Det er nu udsendt og træder i kraft en af de allerførste dage ved bekendtgørelse i Lovtidende.

Knud Lind (FP):

Med hensyn til det sidste, ministeren nævner, om de nye krav m.v. vil jeg godt spørge ministeren om en ting. Det har tidligere været således i Stengade, at en forhenværende boligminister, hr. Helge Nielsen, ikke blev sigtet trods det, at han var den rette ansvarlige for et socialt boligselskab. Er det således i de nye bestemmelser, at en formand, selv om han tidligere har været boligminister, vil være ansvarlig, når det drejer sig om et socialt boligselskab? – for det har man ikke været hidtil, ser det ud til.

Boligministeren (Bollmann):

Jeg kan til hr. Knud Lind sige, at det fortsat er kommunerne, der administrerer og fastlægger rækkefølgen. Jeg sagde for et øjeblik siden, at det er meget svært med den korte tid, der er til rådighed i spørgetiden, at gå dybere i detaljer om de tekniske ting. Jeg håber og tror, at hr. Knud Lind vil nøjes med at få disse oplysninger gennem folketingets boligudvalg. Der ligger samtlige oplysninger.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1076

2) Til *arbejdsministeren* af:

Collet (KF):

»Hvad vil ministeren gøre for at sikre, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond ud over at yde lån til lavt beskattede andelsselskaber også tilstræber at undgå konkurrenceforvridning gennem långivning til de med andelsselskaberne konkurrerende virksomheder?«

Skriftlig begrundelse

Af beretningen fra Lønmodtagernes Dyrtidsfond fremgår det, at fonden har ydet lån i beretningsåret på 477 mill. kr. til andelsselskaber, heraf alene 150 mill. kr. til FDB.

Af beretningen fremgår det ikke, at der er ydet tilsvarende lån til de virksomheder, som konkurrerer med andelsselskaberne.

Når FDB og lignende virksomheder får meget favorable lån fra dyrtidsfonden, stilles disse så meget bedre i konkurrencen, at de øvrige virksomheders overlevelse og beskæftigelse bringes i fare.

På denne baggrund må det være hensigtsmæssigt, om reglerne for udlån fra Lønmodtagernes Dyrtidsfond ændres således, at konkurrenceforvridningen undgås.

Collet (KF):

Af beretningen fra Lønmodtagernes Dyrtidsfond i det sidste beretningsår fremgår det, at fonden har ydet lån på i alt 477 mill. kr. til andelsselskaber, heraf 150 mill. kr. til FDB. Isoleret set er der naturligvis ikke noget galt i det, men det betænkelige er, at det ikke af beretningen fremgår, om tilsvarende lån er ydet til de virksomheder, som konkurrerer med disse andelsselskaber. Jeg tænker her på købmænd, private kæder og slagterier og deslige.

Når FDB og lignende virksomheder får meget favorable lån fra dyrtidsfonden, stilles de så meget bedre i konkurrencen, at de øvrige virksomheders overlevelse og beskæftigelse bringes i fare. På denne baggrund vil jeg gerne spørge arbejdsministeren, om hun ser nogen muligheder for at ændre på dette forhold.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

[Arbejdsministeren]

Jeg vil gerne sige til hr. Collet, at jeg godt kan forstå, at han stiller spørgsmålet, men så vil jeg tilføje, at det er lidt af en misforståelse, når det i begrundelsen for spørgsmålet antages, at Lønmodtagernes Dyrtingsfond i 1982 har ydet lån på 477 mill. kr. til andels-selskaber.

Forholdet er det, at i 1982 har Lønmodtagernes Dyrtingsfond forøget sine udlån med 127 mill. kr. til i alt 477 mill. kr. Af de 127 mill. kr. er de 50 mill. kr. ved en beslutning, der er truffet i 1981, ydet til FDB, som således i alt har lånt 150 mill. kr.

Jeg kan i øvrigt henvise til min besvarelse af samme spørgsmål den 20. september 1982, og jeg kan også sige, at når Lønmodtagernes Dyrtingsfond ikke tidligere har ydet lån til andre end andelsselskaber, så skyldes det som nævnt i mit svar på spørgsmål nr. 1208, at fonden først ved lov nr. 226 af 28. maj 1982 fik hjemmel hertil med virkning fra 1. juni 1982.

Jeg skal til sidst sige, at jeg er bekendt med, at fonden er indstillet på at udnytte de nye muligheder, og at man f.eks. allerede har ydet et lån til Herning Svineslagteri på 4,3 mill. kr. Jeg kan også nævne, at fonden har besluttet at indskyde yderligere aktiekapital i Dagros A/S ud over de 7,5 mill. kr., der tidligere er tegnet. På denne baggrund finder jeg ikke anledning til at foreslå yderligere ændringer i placeringsreglerne for Lønmodtagernes Dyrtingsfond, fordi man nu har fået en mulighed for at placere i begge sektorer. Vi må så følge udviklingen, om man rent faktisk også gør det i praksis.

Collet (KF):

Jeg var glad for arbejdsministerens svar. Vi må så følge Lønmodtagernes Dyrtingsfonds udlånspolitik for at se, om man fremover ligestiller disse to sektorer i Lønmodtagernes Dyrtingsfonds udlånspolitik, for det er uhen-sigtsmæssigt, hvis man fra f.eks. andelsselskaberne side kan benytte midler fra dyrtingsfonden til koncentrationsopkøb, som vi så det f.eks. med Irma. Også det forhold, at andelsselskaberne i forvejen er skattefri, gør, at andelsselskaberne har mange fordele. Derfor er jeg meget glad for arbejdsministerens svar på spørgsmålet, hvorefter det nu fremgår, at der vil ske, forhåbentlig da i hvert

fald, en ligestilling, og det må vi så følge nøje i fremtiden.

Hans Jørgen Jensen (S):

Jeg vil godt i fortsættelse af det spørgsmål, som hr. Collet har stillet, spørge, om arbejdsministeren er i stand til at svare på, hvor mange private virksomheder der har søgt, siden det er blevet legaliseret, at man kan få lån, og i givet fald om arbejdsministeren kan fortælle noget om, om der er nogen, der har fået afslag. Det ville være meget rart at vide i denne forbindelse.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Nej. Jeg er ikke i stand til at oplyse, hvor mange private virksomheder der har søgt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1111

3) Til arbejdsministeren af:

Hans Jørgen Jensen (S):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at holde de personer skadesløse, der i Vestsjællands amt har mistet deres dagpenget på grund af den omstændighed, at amtet ikke har overholdt sin lovmæssige forpligtelse til at afgive jobtilbud?«

Hans Jørgen Jensen (S):

Det spørgsmål, jeg har stillet til arbejdsministeren, hænger meget nøje sammen med, at arbejdsministeren for, jeg tror 14 dage siden til et spørgsmål af hr. Søren B. Jørgensen oplyste, at der var 48, som var faldet ud af arbejdsløshedsforsikringssystemet og var kommet over på bistanthjælp. Det er jo en direkte lovovertrædelse, som amtet har foretaget. Man har ikke opfyldt jobtilbudsloven, og det er det, der er baggrunden for det stillede spørgsmål.

Jeg vil dog gerne føje til, fordi jeg tror, arbejdsministeren har det: er antallet mere end 48, og hvordan er disse menneskers forhold til arbejdsløshedsforsikringen?

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg vil for det første gerne slå fast, at langt de fleste langtidsledige får et arbejdstilbud, inden de mister dagpengereetten, og der er som bekendt mange, der efter loven har krav

[Arbejdsministeren]

på at få et arbejdstilbud. Jeg vil også gerne sige, som jeg har sagt i forbindelse med tidligere spørgsmål her i salen, at vi, hvor der er problemer, er bekendt med det i arbejdsministeriet. Det er jo Vestsjællands amt, som har haft nogle særlige placeringsproblemer. Jeg kan oplyse, at i januar kvartal har amtet imidlertid intensiveret indsatsen over for de langtidsløse, således at der nu kun er 38 personer, der ikke har modtaget et arbejdstilbud, inden de mistede dagpengereetten. Vestsjællands amtsråd har endvidere givet tilsagn om en fornyet og forstærket indsats over for de langtidsløse. Jeg har meddelt amtsrådet, at jeg har forstået dets tilsagn således, at amtsrådet og amtet nu vil overholde deres lovmæssige forpligtelse.

Hertil kommer, at statsinstitutionerne i amtet nu har set sig i stand til at give flere arbejdstilbud. Det er derfor min faste overbevisning, at det konkrete problem er godt på vej til at blive løst.

Til spørgsmålet om at holde de pågældende i Vestsjællands amt skadesløse vil jeg for det første gøre opmærksom på, at der ikke i arbejdstilbudsloven er nogen som helst hjemmel til at give erstatning til de trods alt relativt få personer, der ikke har fået et arbejdstilbud til tiden. For det andet synes jeg, der er behov for at understrege, at der her alene er tale om, at arbejdstilbudslovens tidsfrist ikke er overholdt, og at arbejdstilbudslovens formål ikke er at garantere en fortsat dagpengereet, og at folk altså får et arbejdstilbud, men de får det bare på et senere tidspunkt, end de egentlig var berettigede til.

Til sidst vil jeg understrege, at jeg er meget opmærksom på det problem, som den aktuelle sag har rejst, og at jeg og arbejdsministeriet vil følge situationen meget opmærksomt, og at jeg på grundlag af de erfaringer, man vil gøre, måske ved en kommende revision af arbejdstilbudsloven vil overveje, hvordan vi kan undgå, at vi i fremtiden får lignende sager.

Hans Jørgen Jensen (S):

Jeg vil godt sige tak til arbejdsministeren for et, synes jeg, relativt positivt svar om, hvordan det kan undgås i fremtiden, men det løser jo ikke problemerne for de 38 mennesker, som nu er kommet ud i den kolde sne. Derfor vil jeg for det første spørge arbejds-

ministeren om, hvordan arbejdsministeren vil få legaliseret, at disse mennesker bliver holdt skadesløse økonomisk, for de lider afgjort et tab ved kun at få bistandshjælpen. For det andet: hvordan vil man få dem ind i arbejdsløshedsforsikringen, sådan at de kan få oparbejdet de 1.040 arbejdstimer, man skal have for at blive berettiget til arbejdsløshedsforsikringsunderstøttelse igen? Det er jo det, det i realiteten drejer sig om, når man taler om dette problem. De sådan lidt skønne bemærkninger, som arbejdsministeren har om, at det ikke må ske i fremtiden, er jeg glad for, men det løser som sagt ikke problemerne for de 38 mennesker. Hvad agter arbejdsministeren at gøre for dem?

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg tror, hr. Hans Jørgen Jensen og jeg er enige om, at når man har en lov, også en arbejdstilbudslov, så skal den overholdes. Fra regeringens side må man gøre alt, hvad man kan, for at sørge for, at den bliver overholdt. Vi har ikke nogen hjemmel til at holde disse mennesker skadesløse. De vil gå på bistandshjælp, hvis de opfylder betingelserne herfor. Vi kan ikke holde dem skadesløse i den forstand, at vi kan give dem en erstatning, der vil svare til forskellen mellem, hvad de kunne få i bistandshjælp, og hvad de kunne få i dagpenge, og vi har som sagt ingen mulighed for at give dem arbejdsløshedsdagpenge.

Det andet spørgsmål var om, hvordan vi får dem ind igen. Det gør vi ved, at de får et arbejdstilbud. Der går bare en længere periode, således at de måske i en kort periode er på bistandshjælp, men så får de et arbejdstilbud og kommer ind i systemet igen. Det er ikke sådan, at de er tabt til evig tid og ryger ud af systemet, men man prioriterer måske netop de personer højt, når man skal placere folk, som man ikke har kunnet overholde forpligtelsen over for, således at man prøver på at få den pukkel, der er opstået, fjernet.

Hans Jørgen Jensen (S):

Jeg er ikke helt tilfreds med den sidste del af svaret. Jeg synes, at man må finde udveje for at dække den forskel, der er mellem bistandshjælp og arbejdsløshedsforsikringsunderstøttelse. Derfor beder jeg arbejdsministeren om at kigge på det spørgsmål.

[Hans Jørgen Jensen]

Jeg må også stille arbejdsministeren det spørgsmål, om man ikke for de 38 administrativt vil kunne klare, at de kommer ind i forsikringen og har de samme rettigheder i den periode, hvor man ikke har givet dem tilbuddet. I givet fald, vil arbejdsministeren så skaffe lovhjemmel for, at man kan give disse 38 mennesker deres rettigheder, for det mener jeg de har krav på?

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg kan være enig med hr. Hans Jørgen Jensen i, at det er meget beklageligt, at der i Vestsjællands amt er opstået den situation, at personer ikke får et arbejdstilbud og derfor formentlig kommer på bistandshjælp. Derfor tror jeg også, at det er vigtigt, at vi intensiverer bestræbelserne. Jeg har også taget amtets tilsagn op som noget meget positivt, noget, som jeg vil holde meget fast på.

Jeg tror også, man skal være lidt bekymret over en anden facet af denne sag. Hvis man nu sagde, at staten gav arbejdsløshedsdagpenge eller det, der svarede til arbejdsløshedsdagpenge, til de personer, der ikke havde fået et arbejdstilbud, fordi de egentlig ikke kan gøre for det, kunne det måske betyde, at amterne eller kommunerne ikke ville være så ivrige efter at gå ud og finde arbejdstilbud til de pågældende personer, fordi de ville sige, at de alligevel kommer på dagpenge, for det sørger staten for. Den facet synes jeg også vi skal have med ind i billedet, når vi drøfter disse problemer. Det er også en af årsagerne til, at jeg ikke har gjort nogen overvejelser om at komme med en ændring til loven, fordi jeg mener, det faktisk kan komme til at virke modsat, kan bevirke, at kommuner og amtskommuner opgiver at finde arbejdstilbud. Jeg tror, vi er enige om, at det er vigtigere, at man får arbejdstilbud og kommer ud og arbejder end bare at være på dagpenge.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1141

4) Til miljøministeren af:

Kalnæs (SF):

»Finder ministeren, at det er rimeligt at svare som gjort på mit spørgsmål nr. S 1088 vedr. miljøstyrelsens godkendelse af

D.O.N.G.s gasrensingsanlæg i Nybro, når svaret ikke med et eneste ord omtaler de lokale indsigelser, som spørgsmålet drejer sig om?«

Skriftlig begrundelse

Mit spørgsmål S 1088 lød:

»Har miljøstyrelsen ved godkendelse af 2. juni 1982 af D.O.N.G.s gasrensingsanlæg i Nybro haft alle de indsigelser med angivelser af lokale skader fra allerede eksisterende virksomheder i området til sin rådighed, som lokale beboere har indgivet til Varde kommune ved den tidligere kommunale behandling af lokalplanforslaget?«

Det blev i begrundelsen udførligt forklaret, at der var usikkerhed om, hvorvidt disse lokale indsigelser havde været miljøstyrelsen i hænde ved sagens behandling, samt at det var vigtigt at fjerne denne usikkerhed.

Det forekommer da totalt uacceptabelt, at ministerens svar ikke med et eneste ord nævner disse indsigelser.

Svaret er på 3 sider uden at svare, medens et fulgyldigt svar kunne være givet på 3 linjer.

Kalnæs (SF):

Jeg stillede for en fjorten dage siden et spørgsmål til miljøministeren til skriftlig besvarelse, og jeg fik et skriftligt svar på 3 sider men på de 3 sider blev det, som jeg havde spurgt om, ikke nævnt med et eneste ord. Faktisk kunne der være svaret fyldestgørende på 3 linjer. Derfor spørger jeg miljøministeren, om ministeren synes, at det er en rimelig måde at besvare et spørgsmål på.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg forstår, at hr. Kalnæs har fået opfattelsen af, at det svar, der er givet på spørgsmål 1088, ikke var tilstrækkeligt. Jeg beklager, at hr. Kalnæs har haft grund til den opfattelse. Det har i hvert fald ikke været tilsigtet.

Men jeg skal sige her, at som det fremgår af miljøstyrelsens udtalelse i forbindelse med besvarelsen, og som jeg har henholdt mig til, har miljøstyrelsen forud for godkendelsen af gasbehandlingsanlæg fulgt miljølovens procedure, idet styrelsen har indhentet udtalelser fra de lokale stedkendte myndigheder, dvs. kommunalbestyrelsen og amtsrådet. Begrundelsen for at indhente sådanne udtalelser,

[Miljøministeren]

forinden afgørelse træffes, er bl.a., at miljøstyrelsen modtager oplysning om lokale forhold, herunder eksisterende virksomheder og deres bidrag til forureningstilstanden i området, og som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål 1088, udtalte amtsrådet alene uden at nævne, at der havde været tale om indsigelser fra lokale beboere, at miljøstyrelsen med sin godkendelse af gasbehandlingsanlæg burde tage hensyn til forureningen fra de allerede eksisterende virksomheder.

Forud for miljøstyrelsens godkendelse af gasbehandlingsanlæg den 2. juni 1982 havde styrelsen således indhentet udtalelser fra Vardes kommunalbestyrelse og Ribe amtsråd. I øvrigt er hovedpunkterne i de to redegørelser refereret i besvarelsen af spørgsmål 1088.

Miljøstyrelsens godkendelse af gasbehandlingsanlægget har fulgt miljølovens regler. I overensstemmelse med disse regler har styrelsen indhentet udtalelser fra de lokale myndigheder, som er blevet lagt til grund for styrelsens behandling af sagen. Der er således tale om, at styrelsen har fulgt en helt normal procedure i forbindelse med sin sagsbehandling af naturgasbehandlingsanlægget. Miljøstyrelsens behandling af en sådan sag hviler altid på de oplysninger, som amts- og primærkommunerne indsender. De lokale myndigheder vurderer inden fremsendelsen til miljøstyrelsen, hvilke oplysninger der er relevante i den foreliggende sag. Det er klart, at de lokale myndigheder udøver et skøn i forbindelse hermed, og at dette skøn altid kan diskuteres, sådan som det er sket i det tilfælde, der foreligger her.

Kalnæs (SF):

Jeg takker for svaret, men jeg synes nu nok, at det også gik noget udenom, for det, miljøministeren siger, er, at man fra miljøstyrelsens side har fulgt de regler, der gælder. Jeg har ikke i mit spørgsmål anfægtet med et eneste ord, at miljøstyrelsen ikke har fulgt gældende regler. Jeg har spurgt, om de lokale indsigelser var til stede i miljøstyrelsen, da man gav miljøgodkendelsen. Det har jeg stadig væk ikke fået noget rigtigt svar på. Jeg synes, at når man stiller spørgsmålet helt klart, fordi der er lokale beboere, som er bange for, at deres indsigelser ikke er kommet videre, må det være muligt at få opklaret det ved at spørge miljøministeren, om det er

tilfældet. Derfor beder jeg stadig væk om et klart svar. Har der været lokale indsigelser i miljøstyrelsen ved godkendelsen eller ej? Det er det, det drejer sig om, og faktisk ikke om noget andet. Jeg tror ikke, det er tilsigtet, at man ikke har svaret på det, men jeg synes, det er meget uheldigt, at man ikke svarer direkte på det, der bliver spurgt om.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Som jeg gjorde opmærksom på i mit første svar, er det de lokale myndigheder, der foretager dette skøn om, hvad der sendes ind, når man spørger fra miljøstyrelsen om de oplysninger, man skal have. Der er ikke fra de lokale myndigheder sendt disse indsigelser ind, og det er et skøn, man har foretaget ude; om der har været indsigelser, om der er taget hensyn til det eller ikke taget hensyn til det, er det sådan set ikke miljøstyrelsens opgave at klarlægge. Det er udelukkende byggede på et skøn fra de lokale myndigheder, hvad der sendes ind. Det, der er sket i miljøstyrelsen, er, at man har behandlet sagen på baggrund af det, der er sendt ind. Det er dér, reglerne er fulgt.

Kalnæs (SF):

Jeg takker miljøministeren for svaret, hvor det klart blev sagt, at der ikke har været nogen indsigelser sendt med fra de lokale myndigheder. Det var det, som jeg spurgte om, og det er det, som de lokale beboere har brug for at vide, for så kan de tage fat i de lokale myndigheder og anfægte deres vurdering af, hvad der er væsentligt og uvæsentligt. Det er det, der er brug for, så jeg synes, dette var et rimeligt svar på spørgsmålet. Det synes jeg ikke det andet var.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1140

5) Til justitsministeren af:**Wilhelm (VS):**

»Hvad vil ministeren foretage for at hindre politiet i at politisere ved at udnytte tjenstlig viden til at plante mere eller mindre korrekte oplysninger i pressen med henblik på at påvirke politiske beslutninger?«

Skriftlig begrundelse

[Wilhelm]

Vi har ofte – fortrinsvis i forbindelse med Christiania, BZerne og tilsvarende udsatte mindretal, som let gøres til prügelnabe – oplevet, at der op til politiske afgørelser i pressen er fremkommet belastende oplysninger eller påstande, som næsten kun kan stamme fra politiet.

På det seneste har der været et par eksempler af tilsvarende art. Da angrebene på Tvind var på sit højeste for et par måneder siden og der blandt meget andet blev lagt politisk pres på regeringen for at fremkalde negativ særbehandling af Tvind, kunne dele af pressen pludselig gengive uddrag af telefonafltningsrapporter, som kun kunne stamme fra politiet. Og for en uge siden, da enhver vidste, at partierne i retsudvalget skulle til at afklare deres holdning til nye bestemmelser vedrørende indvandrernes retsstilling, kunne pressen pludselig bringe opsigtvækkende og stærkt belastende nyheder i forbindelse med den udvisningssag, som har været den mest omtalte i lange tider og den direkte anledning til overgangsordningen. Disse belastende nyheder, som senere har vist sig at være aldeles misvisende, kan reelt kun stamme fra politiet.

Det er klart, at politiet ligger inde med tjenstlig viden, som anvendt selektivt eller direkte manipulerende kan påvirke de politiske afgørelser meget stærkt. Det er også klart, at en sådan udnyttelse er helt uacceptabel. Jeg finder, at der er klare eksempler på en sådan udnyttelse. Det må under alle omstændigheder være af interesse at høre justitsministerens mening om, hvordan demokratiet skal sikre sig imod denne mulighed.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg skal meddele, at ministeren for skatter og afgifter vil besvare spørgsmålet på justitsministerens vegne.

Justitsministeren (Isi Foighel, fg.):

Hr. Wilhelm har stillet et spørgsmål om, hvad ministeren vil foretage for at hindre politiet i at politisere ved at udnytte tjenstlig viden til at plante mere eller mindre korrekte oplysninger i pressen med henblik på at påvirke politiske beslutninger.

Det giver faktisk kun mening at svare på et sådant spørgsmål, som her er stillet, hvis forudsætningerne bag spørgsmålet er rigtige,

og det er de efter min opfattelse ikke i dette tilfælde. For det første må jeg tage afstand fra den helt generelle mistænkeliggørelse af politiet, som ligger i det stillede spørgsmål, idet jeg ingen som helst baggrund finder for en sådan generel kritik. For det andet bygger spørgeren med sine to eksempler i spørgsmålets begrundelse på et meget tyndt grundlag.

I sagen om offentliggørelse af en politirapport vedrørende Tvindskolerne for nylig kan jeg oplyse, at der foregår en undersøgelse, som ikke er afsluttet, og som jeg derfor helt naturligt må afstå fra at kommentere nærmere. Jeg vil om denne efterforskning kun sige, at det ikke på forhånd kan siges, hvordan der er blevet røbet noget, men alle de foreliggende muligheder undersøges.

Med hensyn til den anden sag vil jeg bemærke, at der her åbenbart sigtes til, at politiet på spørgsmål fra pressen har oplyst, hvad der skete under det omtalte retsmøde, hvor Luzviminda Cagaras ægtefælle blev varetægtsfængslet. Retsmødet holdtes for åbne døre, og politidirektøren har oplyst, at politiet har givet et korrekt referat af, hvad der fremkom under retsmødet.

Det er, hvad der for øjeblikket foreligger oplyst for justitsministeriet, og disse oplysninger kan ikke give mig anledning til nogen kritik af politiet.

Wilhelm (VS):

Det var måske nok et tyndt grundlag, hvis der kun var to eksempler, men som jeg nævner i den skriftlige begrundelse, har der været stribevis af eksempler på dette her, som naturligvis kun kan nævnes summarisk i en begrundelse.

Jeg ved, at Tvindsagen undersøges, men jeg har svært ved at se, at en aflytningsrapport kan komme andre steder fra end fra politiet.

Lad os så holde os til den sidste. I hele pressen blev det udlagt sådan, at man havde fat i en narkohandler. Ifølge forsvareren er der tale om en stofmisbruger; hvilket politiet vidste. I pressen er det udlagt som, at man har fundet et parti heroin. Ifølge forsvareren er der fundet et halvt gram amfetamin til eget brug. Ifølge pressen har politiet fundet det mistænkeligt, at den pågældende familie ringede fra en telefonkiosk og ikke fra lejlighedens egen telefon. Ifølge forsvareren har

[Wilhelm]

lejligheden ingen egen telefon, og det vidste politiet. Ifølge pressen tales der om et mystisk pengebeløb. Ifølge forsvareren har de pågældende nylig fået udbetalt et større beløb i erstatning, og det vidste politiet.

På den baggrund kan jeg ikke se andet, end at der i denne sag på et højst uheldigt tidspunkt, hvor opinionen og folketinget forbereder sig på, hvor langt man tør gå med en humanisering af udlændingeloven, er bragt falske oplysninger frem, som – og her støtter jeg mig også på forsvareren – kun kan stamme fra politiet og, som ministeren selv siger, blev givet på et pressemøde som svar på pressens spørgsmål.

Jeg finder, det er politisering af værste slags, idet det er en påvirkning af den offentlige debat og af den politiske beslutning ved, at man misbruger tjenstlig viden til at sprede falske oplysninger af en højst belastende karakter.

Så medmindre ministeren vil påstå, at det er pressen selv, der har fundet på disse ting, mens politiet har givet helt andre oplysninger, må jeg gentage det spørgsmål, der er stillet: hvad agter regeringen at gøre for at forhindre den slags misbrug af tjenstlig viden?

Knud Lind (FP):

Indledningsvis vil jeg takke den fungerende justitsminister, skatteministeren, for det foreløbige svar – man kunne næsten ønske, at skatteministeren også havde været justitsminister.

Men da spørgeren ikke har kunnet fremføre et vægtigt og underbygget bevismateriale for sine påstande om, at politiet skulle politisere ved at udnytte sin tjenstlige viden, vil jeg anmode ministeren om at komme med eventuelle eksempler, hvis sådanne skulle findes overhovedet, eller definitivt at afkræfte spørgerens påstande, idet hele politietaten med den slags spørgsmål bliver sat under mistanke.

Til slut vil jeg spørge ministeren, for det er jo ikke første gang, vi har den slags spørgsmål, i særdeleshed fra VS, om ministeren vil overveje, at man eventuelt indfører en særlig ordning for Københavns politi med en presseofficer, hvortil pressen kan henvende sig. I så tilfælde vil man jo kunne afvise, at andre

stationer skulle kunne lade noget som helst sive ud.

Justitsministeren (Isi Foighel, fg.):

I anledning af hr. Knud Linds sidste spørgsmål om, hvorvidt jeg vil overveje at lave en speciel presseofficerordning for Københavns politi, kan jeg sige, at jeg af helt naturlige grunde ikke er inde i den slags overvejelser.

Men hr. Knud Lind har jo ret i, at de spørgsmål og de begrundelser, der er fremkommet i denne sag, udelukkende bygger på insinuationer, formodninger og udtalelser fra en jurist, som måske, måske ikke har kendskab til disse ting. Hvis enkeltheder i sagen er ukorrekt gengivet, behøver fejlen jo strengt taget heller ikke at ligge hos politiet – det tror jeg også hr. Wilhelm vil erkende.

Men der er jo det principielle i hr. Wilhelms spørgsmål, at det er et ganske stort og kompliceret problem, i hvilken udstrækning politiet har adgang til at udtale sig til pressen om konkrete straffesager. Dette generelle problem kan man naturligvis tage op, men det er hverken stedet eller lejligheden at gå ind på det her.

Jeg vil gerne endnu en gang fremhæve, at der i den konkrete sag, efter hvad der foreligger oplyst, alene har været tale om et korrekt referat af, hvad der er sket i et åbent retsmøde, og det kan da vist normalt ikke kritiseres.

Jeg ønsker i øvrigt ikke at gå ind i nogen offentlig diskussion om den ene eller anden detalje i denne verserende straffesag. Derimod kan jeg sige, at en eventuel klage fra den pågældende varetægtsfængslede person eller hans forsvarer over politiet vil blive undersøgt i justitsministeriet og samtlige aspekter i klagen vurderet.

Wilhelm (VS):

Justitsministeren eller den fungerende justitsminister kommer nu ikke uden om at forholde sig til de konkrete detaljer, som man siger. Her er ikke tale om en jurist, der tilfældigvis måske ved noget om sagen eller ej. Her er tale om den jurist, som er tættest på og er disse menneskers forsvarer. Der er heller ikke tale om gætterier, for hr. Knud Lind har ligesom vi andre modtaget et brev fra den pågældende forsvarer, idet det er

[Wilhelm]

sendt generelt til retsudvalget og i øvrigt til offentligheden.

Når ministeren ikke vil være konkret, bliver jeg nødt til at spørge: blev der fundet et parti heroin, eller blev der kun fundet et halvt gram amfetamin? Og hvad meddelte politiet pressen om den sag? Sagde man et halvt gram amfetamin, eller sagde man et parti heroin? Er der en telefon i lejligheden, eller er der ikke nogen telefon i lejligheden, og er det rigtigt, at politiet har mistænkeliggjort de pågældende for at bruge en telefon nede på gaden med henvisning til, at de jo kunne have brugt den telefon i lejligheden, som i givet fald ikke findes? Har de pågældende fået udbetalt et erstatningsbeløb, som gør, at det ikke er spor mystisk, at de har et betydeligt beløb liggende, og vidste politiet det, og er det rigtigt, at politiet over for pressen har mistænkeliggjort dette større erstatningsbeløb uden at omtale sin viden om, at det faktisk var en udbetalt forsikring?

Hvis den fungerende justitsminister ikke vil svare på disse ting, bliver den egentlige justitsminister i hvert fald trukket igennem de samme spørgsmål enten her i salen eller gennem retsudvalget, kan jeg garantere for, for hvis det, der kom frem i pressen, er i den grad i modstrid med kendsgerningerne, og hvis de oplysninger stammer fra politiet, er det en politisering, der simpelt hen ikke er tilladelig. Der kunne for os, der ønsker en humanisering af udlændingeloven, ikke ske noget som helst uheldigere på det pågældende tidspunkt – og det foregår jo en stor debat – end lige præcis den historie, der røg på alle avisernes forsider.

Jeg kan ikke bebrejde aviserne, at de satte den historie på forsiderne, hvis de oplysninger, de bragte, faktisk stammede fra politiet. Til gengæld er det fuldstændig uanstændigt, hvis politiet har spredt sådanne oplysninger på det grundlag, som ifølge den pågældende forsvarer er til stede, for så er det ren politisering. At det gør virkning, kan vi, der diskuterer udlændingelov i disse dage, jo mærke. Det har påvirket opinionen, og det har også påvirket partierne herinde.

Knud Lind (FP):

Når jeg spurgte ministeren om den særlige ordning med hensyn til Københavns politi, er det, fordi politidirektøren i København

netop har anbefalet, at man eventuelt samlede det hele hos en enkelte presseofficer for bl.a. at undgå den slags spørgsmål, som rejses her i dag. Så havde man centraliseret det i stedet for, og så var der i hvert fald kun én person, der kunne mistænkes fra f.eks. hr. Wilhelms side.

Endelig vil jeg spørge ministeren helt konkret: er der til dato noget som helst, der tyder på, at politiet har ladet nogen oplysninger sive vedrørende Tvind? For mig at se skulle det være ret utænkeligt, at politiet overhovedet ønskede at lade oplysninger sive ud om eventuelle telefonaflytninger af Tvind.

Justitsministeren (Isi Foighel, fg.):

Jeg vil sige til hr. Wilhelm, at jeg stadig væk ikke synes, vi er kommet sagen spor nærmere. Det er alene insinuationer, hr. Wilhelm er kommet med. Hr. Wilhelm sagde, at det er så og så forfærdeligt, hvis det, der kom frem i pressen, er uklart, og hvis de oplysninger, der kom frem, stammer fra politiet. Dertil kan jeg kun sige til hr. Wilhelm, at det eneste, politiet ifølge det for mig oplyste har videregivet, er korrekte oplysninger om, hvad der skete i et åbent retsmøde. Andet ved jeg ikke, og hvis hr. Wilhelm ikke er tilfreds med det svar, kan hr. Wilhelm jo opfordre forsvareren eller den pågældende person til at klage over politiet til justitsministeriet, så der kan blive foretaget en speciel undersøgelse af alle de aspekter, der måtte være i sagen.

Jeg kan ikke oplyse mere om sagen.

Wilhelm (VS):

Det er klart, at jeg siger »hvis«, for jeg var ikke til stede ved den ransagning. Jeg kan ikke sige, om der er en telefon i en lejlighed, jeg aldrig har været i. Jeg kan ikke se, om der blev fundet et halvt gram amfetamin eller der blev fundet det, som i pressen er blevet kaldt et parti heroin. Ej heller alle de andre ting, jeg har nævnt, har jeg været førstehåndsvidne til. Men det er ikke mere »hvis«, end at forsvareren kommer med disse oplysninger, og da vi har kendt den forsvarer igennem mange år fra andre sager og hans oplysninger plejer at være korrekte, synes jeg, der er grund til, at det bliver undersøgt.

Det er ikke tilfredsstillende for lovgivningsmagten, at det skal bero på en enkelt

[Wilhjelm]

klient hos politiet eller hans forsvarer, om de ønsker at klage, når man som her ser noget – hvis, må jeg stadig væk sige, det er politiet, der har givet de helt misvisende oplysninger i denne sag – der faktisk påvirker lovgivningsmagten og offentligheden i en debat, der lige nærmer sig sin afslutning, om, hvor langt man skal gå med humaniseringen af en udlændingelov. Det er grunden til, at den rejses her.

Jeg har før, når det drejede sig om påvirkning af holdningen til enkelte klienter, fremsat et retsplejeforslag, og det er foreløbig blevet jorderet. Men her drejer det sig om en politisering, som påvirker lovgivningsmagten og opinionen, og dér skal det ikke bero på en enkelt klient eller en enkelt sagfører, om de ønsker at klage over politiet. Det er lige så meget vores sag her.

Justitsministeren (Isi Foighel, fg.):

Hr. Wilhjelm ved jo udmærket godt, at sagen bliver grundigt undersøgt, hvis et medlem af folketinget stiller et spørgsmål, til ministeren her i spørgetiden. Resultatet af disse grundige undersøgelser er, at der ikke er spor af holdepunkter for det, hr. Wilhjelm siger, efter de oplysninger, som er givet mig i denne sag.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Fjerde næstformand (Arentoft):

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

Bjørn Westh: spm. nr. S 1051

Hove Sørensen: spm. nr. S 1053

Kalnæs: spm. nr. S 1062 og 1088

Ingerlise Kofoed: spm. nr. S 1064 og 1065

Barsøe-Carnfeldt: spm. nr. S 1068 og 1086

Knud Lind: spm. nr. S 1071, 1078 og 1082-1084

Glistrup: spm. nr. S 1077

Riishøj: spm. nr. S 1080

Poul Nielson: spm. nr. S 1090

Holger K. Nielsen: spm. nr. S 1093

Lilli Gyldenkilde: spm. nr. S 1094

Tinning: spm. nr. S 1104 og 1105

Helle Degn: spm. nr. S 1107

Mogens Voigt: spm. nr. S 1108, 1109 og 1114

Dohrmann: spm. nr. S 1112, 1113 og 1115

Stubkjær Pedersen: spm. nr. S 1126

Spm. nr. S 1051

Til *landbrugsministeren* (21/4 83) af:

Bjørn Westh (S):

»Hvad vil de bebudede besparelser på kødkontrollen fra 1984 koste den enkelte landmand pr. leveret svin til slagteriet?«

Begrundelse

Gennem bortfald af promillepengene – ca. 125 mill. kr. årligt – har regeringen allerede bebudet en omkostningsforøgelse ved slagtning på omkring 7 kr. pr. leveret svin.

Da ikke mindst svineproducenternes økonomi er trængt, er det vigtigt at vide, hvilke yderligere omkostninger produktionen af svin vil blive pålagt af regeringen.

Besvarelse (5/5 83):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

I besvarelse af det stillede spørgsmål kan jeg henvise til, at det fremgår af landbrugsministeriets cirkulære af 27. marts 1974 vedrørende udgifter ved offentlig kontrol i forbindelse med udførsel af kød m.m., at virksomhederne afholder halvdelen af udgifterne vedrørende kontrollen i forbindelse med udførsel af kød m.m.

Af en indhentet udtalelse fra veterinærdirektoratet fremgår, at de samlede kontroludgifter for eksportsvineslagterierne i 1982 beløb sig til ca. 100 mill. kr., hvoraf staten har betalt ca. 50 mill. kr.

Da der i 1982 er slagtet ca. 14 mill. svin, ville bortfald af statens andel af kontroludgifterne i 1982 have medført en omkostningsforøgelse pr. svin for virksomhederne på 3,55 kr.

På det således foreliggende grundlag må det skønnes, at omkostningsforøgelsen fra 1. januar 1984 vil udgøre ca. 4,00 kr. pr. svin. Hvad dette vil koste den enkelte landmand, vil helt bero på mulighederne for at søge denne omkostningsforøgelse dækket gennem de opnåede priser.

[Landbrugsministeren]

Der kan i så henseende henvises til, at Forbrugerrådet over for landbrugsministeriet har protesteret mod bortfald af statens andel af kontroludgifterne, idet man har henvist til, at omkostningsforøgelsen må forventes dækket gennem forhøjede priser og således pålagt forbrugere.

Spm. nr. S 1053

Til fiskeriministeren (20/4 83) af:

Hove Sørensen (SF):

»På baggrund af, at Viborg amtsråd i øjeblikket behandler 3 alternative forslag til løsning af forureningsproblemerne i Hjarbæk Fjord, d.v.s. rent ferskvand, ændret slusereregulativ eller uddybning af slusen, vil ministeren så oplyse, hvilken løsning der efter ministerens vurdering vil medføre den største forbedring af fjordens tilstand?«

Besvarelse (3/5 83):

Fiskeriministeren (Grove):

Forholdene omkring Hjarbæk Fjord og langt ud i Lovns Bredning har i en årrække været utilfredsstillende. Årsagerne til den ringe vandkvalitet i fjorden kan henføres til en række forhold, herunder bl.a. etableringen af Virksunddæmningen og forureningen fra omgivelserne.

Viborg amtskommune har gennemført en omfattende undersøgelse af Hjarbæk Fjord med henblik på at fremskaffe et forbedret grundlag for de beslutninger, der skal tages for at forbedre forholdene. Undersøgelsen er gennemført med bistand fra en række eksperter, herunder også fra fiskeriministeriet og dets underinstitutioner.

Undersøgelsen angiver forskellige muligheder for en forbedring af forholdene og peger på de virkninger, som forskellige løsninger kan få for de implicerede interesser.

Den bedste forbedring af fjordens tilstand vil ud fra et fiskerimæssigt synspunkt være en kraftig øgning af vandskiftet i fjorden tilvejebragt ved en udvidelse af sluserne og en ændret slusedrift. Denne fremgangsmåde fremstår som en mulighed i undersøgelsen, og den vil også fjerne de egentlige miljømæssige gener for beboerne i området.

Spm. nr. S 1062

Til miljøministeren (21/4 83) af:

Kalnæs (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvilke kommunale affaldsforbrændingsanlæg i Danmark ud over Vestforbrænding i Nybro ved Varde der har tilladelse til at brænde affald med en udsendelse på 420 mg partikler eller mere pr. m³ røggas, når udsendelsen sker gennem skorstene, der ikke er mere end 22 m høje?«

Begrundelse

Det forekommer urimeligt, at affaldsforbrændingsanlæg kan få lov til at fungere, permanent eller midlertidigt, når de almindelige krav om rensning af røggassen for partikler ikke overholdes. Det er specielt grelt, hvis skorstenene samtidig er meget lave.

Det er vigtigt at få afklaret, om affaldsforbrændingsanlægget i Nybro er et enestående tilfælde, eller om der findes flere lignende anlæg i landet.

Besvarelse (3/5 83):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, som oplyser følgende:

»Affaldsforbrændingsanlæg er optaget på den liste over særlig miljøforurenende virksomheder, der indgår som et bilag i miljøbeskyttelseslovens kapitel 5.

Dette medfører, at affaldsforbrændingsanlæg ikke må anlægges, før en miljøgodkendelse er meddelt.

I henhold til miljøbeskyttelsesloven træffes afgørelse om godkendelse af de relevante amtsråd eller af hovedstadsrådet.

Amtsrådene og hovedstadsråd har ikke pligt til at orientere miljøstyrelsen om de meddelte afgørelser, og miljøstyrelsen er derfor ikke i stand til at give en udtømmende besvarelse af det stillede spørgsmål.

Det kan dog nævnes, at man i praksis siden miljølovens ikrafttræden i 1973 i store træk har fulgt de anbefalinger, som blev givet af forureningsrådet i 1971.

Der blev da foreslået følgende grænseværdier for udledning af partikler:

For anlæg med en samlet kapacitet på 3 tons/time og derudover må røggassen højst indeholde 150 mg faste partikler pr. Nm³ tør røggas med et luftoverskud svarende til 7 pct. CO₂ i røggassen.

[Miljøministeren]

For anlæg under denne størrelse må røggassen højst indeholde 250 mg faste partikler pr. Nm³ tør røggas med et luftoverskud svarende til 7 pct. CO₂ i røggassen.

Om affaldsforbrændingsanlægget i Nybro kan miljøstyrelsen oplyse, at det er opført i 1971, og der foreligger således ingen miljøgodkendelse. Kapaciteten af anlægget er 5 tons pr. time.«

Som det fremgår af oplysningerne fra miljøstyrelsen, er man ikke i besiddelse af konkrete oplysninger om rensningsudstyr og aktuelt forekommende partikelemissioner fra kommunale forbrændingsanlæg, og jeg finder, at det vil være forbundet med et stort administrativt arbejde – både for miljøstyrelsen og for amtskommunerne – at få fremskaffet oplysningerne.

Jeg vil imidlertid bede miljøstyrelsen om sammen med de kommunale organisationer at overveje, om der skal indhentes oplysninger om partikelemissioner fra affaldsforbrændingsanlæg i Danmark ved henvendelse til amtskommunerne og hovedstadsrådet.

Spm. nr. S 1064

Til *undervisningsministeren* (21/4 83) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»I fortsættelse af spørgsmål til mundtlig besvarelse om Panuminstituttets bibliotek (spm. nr. S 1019) bedes ministeren oplyse, om det er ministerens eller universitetets ansvar, at studerende ved Københavns universitet har adgang til det biblioteksmateriale, der er nødvendigt for dem under deres studium og i det aktuelle tilfælde til forberedelse af deres eksamen.«

Begrundelse

Af ministerens svar på spørgerens mundtlige spørgsmål fremgik det, at Panuminstituttets bibliotek fra efteråret 1983 vil være tilgængeligt for blandt andre de studerende ved det medicinske fakultet. På spørgsmålet om, hvorledes man ville sørge for, at de studerende, der skal til eksamen i sommeren 1983, får stillet Panuminstituttets bibliotekssamlinger til rådighed, svarede ministeren meget undvigende, men efter spørgerens mening fremgik det i hvert fald ikke klart af svaret, at de studerende ville kunne benytte materialet f.eks. ved henvendelse til universitetsbibliotekets 2.

afdeling. Ministeren henholdt sig i sit svar til sin tillid til universitetsrektor og institutbestyreren af Panuminstituttets bibliotek, og den tillid deler spørgeren, men i den aktuelle sag er det vel næppe muligt for hverken rektor eller institutbestyreren at sikre, at de studerende har den nødvendige adgang til materialet, medmindre der træffes en ordning, så de enten kan arbejde på Panuminstituttets bibliotek eller på læsesalen på universitetsbibliotekets 2. afdeling, hvor materialet så må stilles til deres rådighed.

Det er spørgerens opfattelse, at det først og sidst må være ministerens ansvar, at de studerende har de muligheder, som de kan forvente at få, og som er nødvendige for dem i deres studium. Det er altså ministerens ansvar at sikre, at de bøger og tidsskrifter, der findes, men af praktiske og økonomiske årsager måske ikke kan være til rådighed dér, hvor de findes, kan stilles til disposition andre steder, indtil den nødvendige økonomi er sikret for, at Panuminstituttets bibliotek kan være åbent 40 timer om ugen, og det skulle ifølge ministerens svar ikke være før i efteråret 1983.

Besvarelse (3/5 83):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg er glad for at kunne svare, at det nu er oplyst fra Københavns universitet, at man har sørget for, at biblioteket på Panuminstituttet kan åbnes omkring 1. maj 1983, dog ikke som læsesal. Derimod er der for kort tid siden etableret 370 arbejds- og læsepladser for de studerende i andre lokaler på Panuminstituttet.

Spm. nr. S 1065

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (21/4 83) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Kan den storkøbenhavnske landsdelsscene uden konference med ministeriet for kulturelle anliggender udelukke Fiolteatret og Riddersalen fra støtte, og hvilke muligheder vil disse teatre have for at fungere videre, hvis landsdelsscenens planer realiseres?«

Begrundelse

[Ingerlise Koefoed]

Det fremgår af artikler i dagspressen den 20. april, at den storkøbenhavnske landsdelsscene overvejer at fratage Fiolteatret og Ridersalen støtte bl.a. under henvisning til, at disse teatre vil kunne modtage støtte som rejsende børneteatre og opsøgende teatre samt blive støttet af kulturministeriets midler.

Det er imidlertid spørgerens opfattelse, at kulturministeriets muligheder for at støtte teatre er temmelig begrænsede, og at det derfor ikke på forhånd med bestemthed vil kunne siges, at yderligere to teatre kan være sikre på at overleve med støtte fra kulturministeriet, hvis de bliver udelukket fra støtten fra landsdelsscenen. Kan ministeriet garantere disse teatres fortsatte eksistens, og er der i øvrigt i ministeriet truffet afgørelse om, hvorvidt teatrene skal beskæres i det kommende år eller ikke?

Besvarelse (6/5 83):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Beslutning om udvidelse af eller indskrænkning i kredsen af de teatervirksomheder, som udgør Den storkøbenhavnske Landsdelsscene, træffes af de tilskudsgivende kommuner og staten på grundlag af en indstilling fra landsdelsscenens styrelse, jfr. § 2, stk. 2, i kulturministeriets bekendtgørelse af 19. april 1977 om Den storkøbenhavnske Landsdelsscene.

Endelig beslutning om Fiolteatrets og Ridersalens tilhørsforhold til Den storkøbenhavnske Landsdelsscene træffes således af de tilskudsgivende myndigheder, dvs. foruden af staten af Københavns amtskommune og Københavns og Frederiksberg kommuner.

For statens vedkommende indebærer det, at en indstilling fra landsdelsscenestyrelsen til kulturministeriet om indskrænkning i kredsen af teatre under landsdelsscenen, såfremt den kan tiltrædes af ministeriet, skal forelægges for folketingets finansudvalg til godkendelse.

Kulturministeriet har ikke modtaget nogen henvendelse fra landsdelsscenens styrelse i dette anliggende.

Det er vanskeligt for kulturministeriet at vurdere de 2 teatres muligheder for at fungere videre, hvis de ikke støttes som en del af landsdelsscenen.

Da begge teatre ud over deres virksomhed i landsdelsscenen tillige driver børneteater- virksomhed, ydes tillige tilskud efter teaterlovens § 16 om børne- og opsøgende teater. Denne bestemmelse skaber grundlag for, at teatre kan støttes som egnsteatre eller som led i den særlige ordning for rejsende teatre. Beslutning herom tilkommer kommunale eller amtskommunale myndigheder.

Herudover er der en mulighed for direkte støtte fra kulturministeriet. Det må dog i den forbindelse understreges, at kulturministeriets bevillinger til direkte støtte af teatervirksomheder udgør en begrænset del af de samlede bevillinger til teaterstøtte. Beslutning om fordelingen af den statslige teaterstøtte træffes efter indstilling fra teaterrådet, og det er således primært teaterrådets vurdering og prioritering af samtlige ansøgere til de statslige bevillinger, der er afgørende for, hvilke teatre der modtager støtte fra kulturministeriet.

Spm. nr. S 1068

Til *justitsministeren* (22/4 83) af:

Barsøe-Carnfeldt (UP):

»Finder ministeren, at det er korrekt, at taksterne til advokaters salær i forbindelse med tvangsauktioner ikke er godkendt af monopoltilsynet, og vil ministeren foranledige, at de nævnte salærer bliver godkendt, samt at tilbagebetaling finder sted i de tilfælde, hvor tidligere salærer eventuelt findes for høje?«

Begrundelse

Der henvises til to artikler bragt i Politiken den 10. april 1983 og den 13. april 1983 vedrørende advokatsalærer.

Besvarelse (4/5 83):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Ved tvangsauktioner fastsætter fogedretten i henhold til retsplejelovens § 582 størrelsen af de salærer, honorarer og rejseomkostninger, der ifølge auktionsvilkårene skal betales af auktionskøberen til blandt andet advokat ud over auktionsbuddet. Størrelsen af salærer og honorarer fastsættes under hensyn til sagens beskaffenhed og omfanget af den pågældendes arbejde, herunder medvirken ved auktionssagens oplysning. Med udtrykket

[Justitsministeren]

honorarer er der navnlig tænkt på honorarer til den sagkyndige, der i henhold til retsplejelovens § 562 kan antages som medhjælper.

Det fremgår af forarbejderne til § 582, at en eksisterende aftale mellem Dommerforeningen, Dommerfuldmægtigforeningen og Advokatrådet om vejledende advokatsalærtakster ved tvangsauktion i stort omfang fortsat vil kunne danne grundlag for salærberegningen. Det anføres dog, at fogedretten under alle omstændigheder skal overveje, om der er anledning til at tilkende et mindre salær end det takstmæssige. Aftalen er senest revideret i 1981 med virkning fra 1982 og udsendt af Dommerforeningen ved skrivelse af 30. december 1981.

Fogedrettens afgørelse om salær m.v. er juridiel og kan påkæres efter de almindelige regler herom.

Det er over for justitsministeriet oplyst, at monopoltilsynet vil rette henvendelse til ministeriet vedrørende advokaters takstmæssige salærer. Justitsministeriet vil på denne baggrund afvente monopoltilsynets henvendelse, før man tager stilling til, hvad der skal foretages i sagen.

Ved vurderingen af, hvad der bør foretages i sagen, vil man være opmærksom på den debat, der har været rejst.

Spm. nr. S 1071

Til *miljøministeren* (22/4 83) af:

Knud Lind (FP):

»Vil ministeren foranledige, at kontrollanter fra kemikaliekontrollen på behørig vis er i stand til at legitimere sig, når de opsøger virksomhederne i embeds medfør?«

Begrundelse

Mandag den 11. april 1983 kl. ca. 14.00 indfandt en civilklædt kvinde sig i Næstved Søsportcenter, Næstved, hvor pågældende uden at legitimere sig overfusede personalet i vidners påhør i anledning af, at 136 kg skibsmaling, som netop var aflæst af fragtmænd, ikke var hensat i giftskab.

Trods flere opfordringer var kvinden ikke i stand til at fremvise gyldig legitimation for, at hun repræsenterede kemikaliekontrollen.

Besvarelse (3/5 83):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen og kemikaliekontrollen, som har afgivet følgende svar, hvortil jeg kan henvise:

»De af kemikaliekontrollens medarbejdere, der udfører kontrol- og tilsynsarbejde, er i besiddelse af statens legitimationskort, som ud over foto indeholder angivelse af vedkommendes navn og underskrift samt af udstedende myndighed og udstedelsesdato. Kortet forevises ved besøg i virksomheder, når legitimation er fornøden.

Hvad angår det i begrundelsen til spørgsmålet anførte hændelsesforløb, skal bemærkes:

Den pågældende virksomhed blev besøgt som følge af, at en konkurrerende virksomhed i samme by havde forespurgt kemikaliekontrollen, om det var blevet tilladt at opbevare giftige skibsbundfarver i selve forretningslokalet og ikke i et aflåst særligt giftskab, idet den konkurrerende virksomheds indehaver igennem nogen tid havde iagttaget, at giftige skibsbundfarver i en større mængde henstod som nævnt. Den besøgte virksomhed havde i forbindelse med meddelelse af tilladelse til salg af giftige, færdigfremstillede skibsbundfarver den 26. februar 1981 fået instruktion om reglerne for opbevaring, salg m.v. af disse giftige produkter, men ved kontrollens besøg i juli 1982 blev det observeret, at giftige skibsbundfarver stod frit fremme i selve forretningslokalet, hvilket blev påtalt mundtligt.

Den i spørgsmålet nævnte kontrollant konstaterede ved besøget den 11. april 1983, at der dels under giftskabet, dels frit fremme i selve forretningslokalet henstod giftige, færdigfremstillede skibsbundfarver.

Den pågældende virksomheds ejer kender vedkommende kontrollant fra tidligere besøg i virksomheden og er således vidende om, at hun kommer på vegne af kemikaliekontrollen. Af samme grund havde kontrollanten efterladt det til besøg sædvanlige materiale: love, bekendtgørelser, vejledninger, formularer samt legitimationskort, i sin bil, som var parkeret umiddelbart ved forretningen. Virksomhedens ejer udbad sig imidlertid et visitkort, hvortil kontrollanten svarede, at hun ikke var i besiddelse af et sådant, men tilbød at hente sit legitimationskort i bilen, hvilket virksomhedens ejer afslog.«

[Miljøministeren]

Jeg finder det på denne baggrund ikke nødvendigt at foretage videre i sagen.

Spm. nr. S 1077

Til *arbejdsministeren* (22/4 83) af:

Glistrup (FP):

»Har ministerens passive opgivendehed over for socialdemokratbureaukratiet været den afgørende årsag til, at SiDs A-kasse har kunnet ødelægge formanden for dagplejemødrenes frie fagforening?«

Begrundelse

Tove Sørensen gør en stor indsats som formand for Landsforeningen af Kommunale Dagplejere.

Noget sådant er selvsagt en torn i øjet på LO.

SiDs A-kasse i Hørning-Blegind har derfor misbrugt den tåbelige ordning med, at LO-folk skal administrere de statspenge, der bruges til arbejdsløshedsunderstøttelse. I dette tilfælde ved at nægte familien Sørensen dens ret til arbejdsløshedsunderstøttelse, så familiens økonomi er ved at bryde sammen.

Stillet over for disse kendsgerninger har arbejdsministeren blot med et skuldertræk meddelt, »at hun ikke kan gøre noget, og at der er mellem 7 og 15 måneders ventetid på sagsbehandling«.

Danmark kommer ikke op af afgrundssumpen, så længe ministre lader sig kujonere af organisationsmagtens primadonnaykker og undertrykkelse af det arbejdende folk.

Derfor vil nærværende spørgsmål forhåbentlig få ministeren til at mande sig op.

Besvarelse (3/5 83):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg finder ikke, at dette er stedet at behandle konkrete arbejdsløshedsdagpengesager, når afgørelser i sådanne sager ifølge arbejdsløshedsloven træffes af arbejdsløsheds-kassen med videre klageadgang til arbejdsdirektoratet og ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen. Jeg vil derfor ikke gå ind i en vurdering af den konkrete sag, der drejer sig om Tove Sørensens ægtefælle.

Hr. Glistrup antyder, at jeg er opgivende over for den lange sagsbehandlingstid i arbejdsdirektoratet. Dette er ikke rigtigt.

Det er derimod rigtigt, som jeg har oplyst det i mit brev af 3. marts 1983 til fru Tove Sørensen, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid beklageligvis er 7-15 måneder.

Problemet er opstået på grund af det store antal klagesager som følge af den store ledighed, samtidig med at der ikke har været mulighed for at udvide det administrative apparat tilsvarende.

På denne baggrund er der foretaget et stort arbejde for at forenkle administrationen i arbejdsdirektoratet og arbejdsløsheds-kasserne, dels ved arbejdsministeriets og arbejdsdirektoratets foranstaltninger, dels ved opfølgning af forslag i den redegørelse, som administrationsdepartementet afgav i 1981, og dels ved snarlig gennemførelse af forslag stillet af arbejdsgruppen vedrørende regelsanering.

Folketinget har netop endeligt vedtaget det lovforslag, der er en opfølgning af administrationsdepartementets redegørelse og af forslag, som arbejdsgruppen vedrørende regelsanering har stillet inden for arbejdsløshedsforsikringen.

Det tidligere arbejde har resulteret i udsendelse af en regelsamling for arbejdsløshedsforsikringen og i fastsættelse af regler på væsentlige områder af forsikringen. Endvidere er der foretaget forenklinger i selve arbejdsløshedsloven, hvor der for eksempel er indført en forenklet beregning af medlems- og arbejdsgiverbidrag samt af reglerne om beregning af dagpenge.

Jeg er i øvrigt bekendt med, at direktoratet har truffet afgørelse i sagen vedrørende Tove Sørensens ægtefælle efter en behandlingstid på 5 måneder.

Spm. nr. S 1078

Til *miljøministeren* (22/4 83) af:

Knud Lind (FP):

»Er det i overensstemmelse med regeringens erhvervsvenlige politik, at sælgeren ved salg af en halv liter skibsbundmaling til en optimistjolle skal kræve oplysning om kundens stilling, navn og adresse i tro og loveerklæring sammen med ekspedientens navn

[Knut Lind]

til opbevaring i protokol samt påklistre etiket på dåsen med ejers og sælgers navn?»

Begrundelse

Det er klart, at man skal være opmærksom på miljøforurening – giftfare og giftudslip – men man kan også skyde gråspurve med kanoner til skade for den lille erhvervsdrivende.

Besvarelse (3/5 83):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henvise:

»Ifølge lov nr. 212 af 23. maj 1979 om kemiske stoffer og produkter, § 24, må kemiske stoffer og produkter, der er klassificerede som giftige, kun sælges en detail af forhandlere, der af miljøministeren på nærmere fastsatte vilkår har fået tilladelse hertil. I praksis meddeles tilladelse af kemikaliekontrollen.

Det er et grundlæggende synspunkt i kemikalielovgivningen, at giftige stoffer og produkter som hovedregel ikke må sælges til private forbrugere.

Det er dog muligt at købe og sælge gifte til strengt nødvendige formål. Dette kan normalt kun ske ved aflevering af en af politiet påtegnet rekvisition og under overholdelse af visse regler, hvorved såvel køber som sælger bliver opmærksomme på, at det drejer sig om gifte.

Disse regler er udmøntet i en af miljøministeriet udstedt bekendtgørelse, hvori det som en særlig lempelse af de almindelige regler om salg af gifte er fastsat, at giftige, færdigfremstillede skibsbundfarver kan sælges *uden rekvisition*. Forhandleren skal imidlertid også ved salg af giftige skibsbundfarver føre en fortegnelse eller et kartotek med oplysning om modtagerens navn, stilling og adresse, giftens betegnelse, mængde og anvendelse samt dato for salget.

Endelig skal emballagen forinden udlevering til køber påføres en advarselspåskrift, der bl.a. skal indeholde købers navn, udleveringssted og udleveringsdato.

Disse regler har til formål at forebygge sundheds- og miljøskader ved at opstille rimelige og i videst muligt omfang kontrollerbare sikkerhedsregler for salg og køb af gifti-

ge kemiske stoffer og produkter. Det skal understreges, at disse regler ikke, som det antydes i spørgsmålet, gælder for ethvert salg af skibsbundmaling, men kun for produkter klassificerede som gifte.«

Jeg kan desuden nævne, at tilsyns- og kontrolfunktionen på dette område er ved at blive gennemgået af en arbejdsgruppe i miljøstyrelsen. Denne gruppe vil bl.a. vurdere, om ovennævnte regler fortsat er hensigtsmæssige. Men jeg vil tilføje, at jeg anser det for vigtigt, at salg af kemiske stoffer og produkter til private forbrugere sker under iagttagelse af en meget høj grad af sikkerhed.

Spm. nr. S 1080

Til *undervisningsministeren* (22/4 83) af:

Riishøj (SF):

»Agtter ministeren at stramme møde- og afleveringspligten i gymnasiet og HF og i bekræftende fald i hvilken form?«

Begrundelse

Møde- og afleveringspligtens udformning er af naturlige grunde af stor betydning for gymnasiets hverdag. Det er blevet hævdet, at ministeren agter at stramme møde- og afleveringspligten. Gennem spørgsmålet ønskes oplyst, om ministeren har sådanne planer, og i bekræftende fald i hvilken form.

Besvarelse (2/5 83):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

I efteråret 1981 foregik der en debat om mødepligtsreglerne i gymnasiet. Bl.a. blev rejst krav om, at der skete en sådan præcisering af reglerne, at der ikke kunne være tvivl om, at der er mødepligt til alle gymnasiets fag.

Ministeriet har på denne baggrund udarbejdet forslag til ændring af undervisningsbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 312 af 12. juni 1981) og eksamensbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 171 af 12. marts 1973 med senere ændringer). Disse forslag er for tiden til høring.

Det væsentlige i de to forslag er, at det i undervisningsbekendtgørelsen fastslås, at der er pligt til at følge undervisningen i alle gymnasiets fag, herunder til at aflevere skriftlige arbejder, og at det i eksamensbekendtgørel-

[Undervisningsministeren]

sen præciseres, hvilke konsekvenser en tilsidesættelse af denne pligt kan få.

Jeg er enig i, at det er ønskeligt og nødvendigt med en sådan præcisering af reglerne, men der er ikke med disse bekendtgørelsesforslag tale om en stramning af møde- og afleveringspligten i gymnasiet.

Spm. nr. S 1082

Til *justitsministeren* (22/4 83) af:

Knud Lind (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange anholdelser og sigtelser der er rejst i forbindelse med den såkaldte BZ-brigades gadeoptøjer i København, og hvilke straffe sigtelserne har medført?«

Begrundelse

København har igennem længere tid været hjemsogt af Initivgruppen og den senere BZ-gruppe med talrige overtrædelser af politivedtægt og straffelov af flere personer i forning.

Det er derfor vigtigt at få at vide, i hvilket omfang anklagemyndigheden og eventuelt de sociale myndigheder retsligt har grebet ind.

Besvarelse (5/5 83):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Politidirektøren i København har oplyst, at der i 1982 blev anholdt 211 personer og i 1983 359 personer i forbindelse med såkaldte BZ-aktiviteter m.v. En udtømmende oversigt over idømte straffe vil kræve en omfattende gennemgang af et betydeligt sagsmateriale, som ikke tidsmæssigt har kunnet foretages.

Spm. nr. S 1083

Til *justitsministeren* (22/4 83) af:

Knud Lind (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange politifolk der er kommet til skade under den såkaldte BZ-brigades og den såkaldte Initivgruppes aktioner siden disse grupper opdukkede?«

Begrundelse

BZ-brigadens voldelige adfærd i forbindelse med husbesættelser og andre aktioner er

blevet optrappet dag for dag, hvilket bl.a. har medført, at en politimand er blevet indlagt med kæbebensbrud. Det er dog kun den mest grove og åbenbare vold, der kommer til offentlighedens kundskab.

Det må derfor være nødvendigt med en samlet sygestatistik, så man kan vurdere BZ-voldens følger.

Besvarelse (5/5 83):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Politidirektøren i København har oplyst, at der i perioden 1. januar 1982–1. maj 1983 er 108 politifolk, som i forbindelse med aktioner som nævnt i spørgsmålet er kommet til skade på en sådan måde, at tilskadekomsten er blevet indberettet ad tjenestevejen. Hertil kommer et stort antal tilfælde, hvor politifolk er blevet ramt ved stenkast og lignende, uden at der herved er opstået skader, som er blevet indberettet. En nøjagtig opgørelse af antallet af sådanne tilfælde foreligger ikke og har ikke praktisk kunnet foretages.

Spm. nr. S 1084

Til *justitsministeren* (22/4 83) af:

Knud Lind (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor meget materiel i form af afbrændte patruljevogne, ødelagte uniformer m.v. politiet har fået ødelagt i forbindelse med BZ-optøjer, og samtidig angive tabet i kroner?«

Begrundelse

Politiet har igennem længere tid næsten dagligt måttet rykke ud for at opretholde fred, sikkerhed og orden på grund af BZ-aktioner.

Det er derfor vigtigt at få opgjort politiets tab af materiel ved disse aktioner.

Besvarelse (5/5 83):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det kan oplyses, at der i forbindelse med løsningen af politiets opgaver omkring en række besatte ejendomme på Nørrebro i København og i perioden efter er sket en betydelig tingsødelæggelse af politiets driftsmateriel, herunder særlig ødelæggelse og beskadigelse af politiets vognpark. Det har ikke været muligt at foretage en endelig og nøjagtig

[Justitsministeren]

opgørelse over de i den anledning afholdte udgifter, men det skønnes, at udgifterne i 1983 mindst har beløbet sig til 500.000 kr. Det kan yderligere oplyses, at der i slutningen af 1982 er afholdt udgifter på i alt ca. 6 mill. kr. til anskaffelse af materiel og udstyr, herunder veste, hjelme og beskyttelsesskjolde til politipersonalet.

Spm. nr. S 1086

Til *ministeren for offentlige arbejder* (25/4 83) af:

Barsøe-Carnfeldt (UP):

»Finder ministeren, at postvæsenets (statens) tilbud til borgerne og erhvervslivet om portoens størrelse for brevforsendelser er rimeligt sammenlignet med, at man i dag på 3 minutter eller mindre kan sende et (A4-)brev ad elektronisk vej via telefax f.eks. fra Hadsund til Randers for under den halve pris af, hvad postvæsenet kræver for at transportere det samme brev, som desuden først en dag senere bringes frem til modtageren?«

Begrundelse

Når man ved en mindre investering i et telefaxanlæg bliver i stand til at sende et brev til den halve pris og 200 gange hurtigere end postvæsenet, så indicerer dette, at der er noget galt med behandlingsmetoderne, effektiviteten og omkostningernes størrelse inden for postvæsenet.

Besvarelse (5/5 83):

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Portoen for brevforsendelser forekommer at være yderst rimelig sammenlignet med omkostningerne ved brug af telefax, især i betragtning af, at brevportoens modsat taks-ten for anvendelse af telefax dækker en landsomfattende brevbesørgelse, som er meget personalekrævende.

Forespørgerens oplysning om, at et brev kan sendes via telefax til det halve af brevportoens, er ikke helt rigtig.

Der kan således opstilles følgende oversigt over, hvad det koster at overføre en telefax-meddelelse i A4-format, når der tages hensyn til oprettelsesafgift og abonnementsafgift for en telefaxterminal (inkl. afskrivning på op-

rettelsesafgiften) samt transmissionsafgift. Overførelstiden er på højst 3 minutter pr. A4-side.

	Antal daglige overførsler		
	v. 10 stk.	v. 50 stk.	v. 100 stk.
Kortere afstande	4,90 kr.	1,46 kr.	1,03 kr.
Længere afstande	6,40 kr.	2,96 kr.	2,53 kr.

I disse tal indgår ikke udgiften til modtagere-rens terminal.

Over de kortere afstande skal der sendes mere end 22 A4-sider pr. dag, før telefax er billigere end et brev af 1. vægtsats. Over de længere afstande skal der sendes mere end 100 A4-sider pr. dag, førend dette er tilfældet.

Det vil følgelig i høj grad afhænge af telefaxterminalens daglige benyttelse, hvorvidt forespørgeren har ret i påstanden om, at man med et telefaxanlæg bliver i stand til at sende et brev til den halve pris af brevportoens.

Spm. nr. S 1088

Til *miljøministeren* (25/4 83) af:

Kalnæs (SF):

»Har miljøstyrelsen ved sin godkendelse af 2. juni 1982 af D.O.N.G.s gasrensingsanlæg i Nybro haft alle de indsigelser med angivelser af lokale skader fra allerede eksisterende virksomheder i området til sin rådighed, som lokale beboere har indgivet til Varde kommune ved den tidligere kommunale behandling af lokalplanforslag?«

Begrundelse

Der hersker en vis usikkerhed om, hvorvidt samtlige indsigelser, der er blevet indgivet til Varde kommune ved dennes behandling af lokalplanforslaget for arealet med D.O.N.G.s gasrensingsanlæg, har været til miljøstyrelsens rådighed ved dennes senere behandling af D.O.N.G.s anlæg.

Indsigelserne er på grund af det store arbejde hermed ikke blevet gentaget ved miljømyndighedernes behandling; man har i stedet henvist til indsigelserne ved den kommunale behandling af lokalplanforslaget.

Det er vigtigt at få skabt fuldstændig klarhed over dette spørgsmål, idet miljøstyrelsens godkendelse til D.O.N.G. vil være givet på forkert grundlag, dersom ikke samtlige tidli-

[Kalnæs]

gere indsigelser har været miljøstyrelsen i hænde.

Besvarelse (5/5 83):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der har oplyst følgende, til hvilket jeg kan henvise:

»Miljøstyrelsen har forud for sin godkendelse af gasbehandlingsanlægget af 2. juli 1982 indhentet udtalelser fra Ribe amt og Varde kommune. Miljøstyrelsen har dermed fulgt den procedure, der er foreskrevet af miljøministeren ved cirkulæreskrivelse af 27. januar 1978, hvormed ministeren meddelte styrelsen, at behandlingen af sager vedrørende naturgasanlæg skulle overgå til styrelsen.

Varde kommune afgav udtalelse til miljøstyrelsen den 21. april 1982, og det fremgår heraf, at Varde kommunes miljø- og planlægningsudvalg vedtog »at meddele, at man med hensyn til støjforhold, støvemissioner samt diverse oplag, der er omfattet af miljøbeskyttelsesloven, ikke på nuværende tidspunkt har bemærkninger til den forelagte miljøbeskrivelse med tilhørende tegningsbilag, idet udvalget dog ønsker, at der i miljøgodkendelsen stilles vilkår vedrørende emissionsmålinger, herunder undersøgelser af omgivelsernes flora og lignende, samt vilkår om støjmålinger med jævne mellemrum til sikring af miljøet omkring behandlingsanlægget, og at kommunen holdes løbende orienteret om såvel tidspunktet for målinger som målingernes resultat.«

Miljøstyrelsen har i sin godkendelse stillet vilkår om emissionsmålinger og støjmålinger. Styrelsen kan endvidere i overensstemmelse med givet vilkår forlange, at der gennemføres målinger af behandlingsanlæggets samlede imissionskoncentrationsbidrag af svovldioxid og kvælstofilter til sandsynliggørelse af, at de af styrelsen fastsatte grænseværdier overholdes. Imidlertid er der i øjeblikket usikkerhed over for, hvad der er det bedst egnede måleudstyr; derfor vil måleudstyr og måleprocedurer først blive fastlagt senere.

Ribe amt har i sin udtalelse af 29. juni 1982 udtalt, at »vedrørende luftforureningsforholdet skal man bemærke, at den angivne svovldioxidemission fra efterforbrændere, eventuelt gasafbrændere, er høj, hvorfor etablering af svovlgenvindingsanlæg bør over-

vejes af hensyn til den samlede belastning af området. Opstilling af egentlige grænser for den maksimale lugtemission må anbefales af hensyn til de allerede eksisterende virksomheder i området. Afbrænding af kemikalieaffald på gasbehandlingsanlægget bør ses i relation til den affaldsforbrænding, der foretages på Vestforbrænding I/S, samt de belastninger, Nybro Grøntpilletørreri giver.«

Miljøstyrelsen har i sin godkendelse af gasbehandlingsanlægget bemærket følgende:

»For så vidt angår det anførte om svovlgenvindingsanlæg er styrelsen enig med amtsrådet i, at det vil kunne blive nødvendigt at kræve et sådant anlæg installeret, især hvis det viser sig, at naturgassens svovlindhold kommer op på den maksimale højde, der er fastsat i kontrakten med D.O.N.G. A/S og DUC. Miljøstyrelsen har bl.a. af den grund gjort godkendelsen midlertidig, således at der senere vil kunne fastsættes vilkår om installering af svovlgenvindingsanlæg.

For så vidt angår det anførte om lugtemission skal miljøstyrelsen bemærke, at selve gassen ikke er tilsat odoriseringsmiddel og derfor kun i yderst ringe omfang vil afgive lugt. Kun såfremt der sker udslip af svovlbrinte, vil der kunne opstå væsentlige lugtgener, hvilket miljøstyrelsen har taget højde for i godkendelsen.

For så vidt angår det anførte om afbrænding af kemikalieaffald henvises til det i godkendelsen anførte om bestemmelser om kemikalieaffald, hvorefter sådant affald skal anmeldes til kommunalbestyrelsen og afleveres på et af denne anvist sted, medmindre kommunalbestyrelsen fritager for denne afleveringspligt.

For så vidt angår det anførte om emissionerne fra det nærliggende Vestforbrænding skal det bemærkes, at det er partikelemissionen, som er den dominerende, og at denne ifølge amtsrådets påbud af 28. maj 1982 er blevet nedbragt væsentligt. Netop partikelemissionen er minimal fra behandlingsanlægget under normal drift.«

Det er senere oplyst, at påbuddet er stillet i bero, mens forskellige muligheder for at foretage tekniske ændringer på forbrændingsanlægget overvejes.

Spm. nr. S 1090

Til *socialministeren* (26/4 83) af:

Poul Nielson (S):

»Hvilke grupper blandt offentligt ansatte er det, der er årsagen til regeringens indgreb over for lønmodtagerne i sagen om karensdagen?«

Begrundelse

I sit svar til mig af 7. april 1983 på spørgsmål nr. S 905 undgik ministeren at kommentere denne del af spørgsmålet. Det er derfor nødvendigt at spørge én gang til for at ministerens holdning klargjort. Ministerens partifælle Bo Kristensen udtalte ifølge *Fredericia Dagblad* den 26. november 1982, at »ordningen er indført, fordi der inden for visse dele af det offentlige er mange sygedage, og jeg synes, at det er en udmærket løsning, at arbejdsgiverne inden for visse geografiske områder – hvor sygeligheden er beskeden – ikke følger lovens bogstav«.

I betragtning af al den uklarhed og forvirring, der hersker bl.a. i kommunerne om karensdagen, bør socialministeren klart oplyse, hvilke dele af det offentlige man specielt har haft kigget ud fra det konservative folkeparti og regeringen i øvrigt som baggrund for indgrebet over for lønmodtagerne.

Besvarelse (5/5 83):

Socialministeren (Palle Simonsen):

Som det også fremgår af svaret på spørgsmål S 905, er karensdagen indført alene med det formål at opnå en besparelse på de offentlige budgetter.

Lovgivningen om en karensdag er således ikke vendt specielt mod de offentligt ansatte, hverken i almindelighed eller mod særlige grupper af offentligt ansatte.

Spm. nr. S 1093

Til *undervisningsministeren (27/4 83)* af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Mener ministeren, det er i overensstemmelse med ånd og bogstav i bekendtgørelsen om prøveforberedende enkeltfagsundervisning m.v. for voksne, at Københavns amt kun agter at oprette parallelhold på enkeltfagskurserne, såfremt samtlige hold i amtskommunen i samme fag og tilrettelæggelsesform har 28 optagne kursister?«

Begrundelse

Københavns amt har i et forslag til holdoprettelsesregler for 1983-84 foreslået, at den såkaldte parallelholdsregel ved enkeltfagskurserne først skal finde anvendelse, når samtlige hold inden for amtet i det pågældende fag har 28 optagne kursister.

Dette får som konsekvens, at kursisterne vil kunne få undervisning ved flere kurser. Da afstandene i Københavns amt er store, vil dette give omfattende transportproblemer.

Medmindre man har egen bil, vil adskillige kursister blive henvist til at bruge halvdelen af studietiden med at rakke rundt mellem de forskellige forberedelseskurser i amtet.

Dette vil afholde de fleste fra at søge på kursus – specielt vil det være umuligt for enlige med små børn.

Efter spørgerens opfattelse er der i forslaget tale om en reel adgangsbegrænsning, hvilket er i modstrid med loven og bekendtgørelsen om prøveforberedende enkeltfagsundervisning.

Besvarelse (4/5 83):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg har ikke kendskab til, at Københavns amt i forbindelse med den kommende optagelse til den prøveforberedende enkeltfagsundervisning for voksne har påtænkt kun at oprette parallelhold, hvis samtlige hold i amtskommunen i det pågældende fag har 28 optagne kursister.

Jeg går ud fra, at Københavns amt også på dette område overholder de gældende regler, som ikke åbner mulighed for den i spørgsmålet omtalte ordning.

Spm. nr. S 1094

Til *miljøministeren (27/4 83)* af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren på baggrund af en række spørgsmål og svar overveje at gribe ind i sagen om olierørføringen gennem et vandreservoir ved Vork i Vejle amt og sikre, at olieret føres uden om vandreservoiret?«

Begrundelse

Spørgeren har nu stillet en række spørgsmål angående ovenstående, og af svarene fremgår det, at det ikke er umuligt at ændre

[Lilli Gyldenkilde]

rørføringen, således at risikoen for en katastrofe kan elimineres.

Af besvarelsene fremgår det, at kommunerne ikke har gjort indsigelser, der er taget til følge. Dette er beklageligt, idet der er gjort indsigelse mod rørføringen, bl.a. af Vejle amt.

Denne sag optager selvfølgelig mange andre end mig, og der har da også været en del offentlig debat om sagen. Her blev det gjort helt klart, at beslutningen om rørføringen er taget af den tidligere miljøminister, sikkert i samråd med den tidligere energiminister.

Jeg er af den mening, at det var en forkert beslutning, der i sin tid blev taget, og vil med dette sidste spørgsmål appellere til miljøministeren endnu en gang. Tiden for en ændring er ved at rinde ud – derfor kan kommuner og amt dårligt nå at fremkomme med ny indsigelse. Der kan dog ikke være tvivl om, at en ændring af rørføringen burde besluttes.

Besvarelse (9/5 83):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Placeringen af olierørledningen fra Kærgård til Fredericia er fastlagt i henhold til landsplandirektiv af 5. maj 1982 om arealreservationer til olierørledningen. Landsplandirektivet er blevet udarbejdet efter forhandlinger mellem Dansk Olierør A/S, Ribe og Vejle amtsråd, de involverede kommuner og miljøministeriet.

Ud fra de alternative linjeføringer, som anlægsmyndigheden har forelagt, har det været miljøstyrelsens vurdering, at det ikke ville være muligt at føre olierørledningen uden om reservoiret ved Vork, uden at hovedtransmissionsledningen for naturgas krydses to gange. Disse krydsninger bedømmes af teknisk sagkyndige at ville udgøre en større sikkerhedsmæssig risiko for uheld, der ville kunne medføre en forurening af grundvandet, end den nu valgte linjeføring.

Som jeg tidligere har nævnt over for folketinget, stiller miljøstyrelsen i den løbende godkendelsesprocedure for projektet store krav til den konstruktionsmæssige sikkerhed. Miljøstyrelsen har endvidere for at minimere risikoen for forurening af grundvandsreservoirer og overfladevand i tilfælde af olieudslip krævet, at de hydrogeologiske forhold bliver detaljeret undersøgt, således at der kan

opstilles et effektivt beredskabs- og afværgeprogram, der gør det muligt at bekæmpe et eventuelt olieudslip hurtigt og effektivt. Disse hydrogeologiske undersøgelser skal udføres af Dansk Olierør A/S.

Jeg kan tilføje, at min forgænger ved den sammenfattende afvejning omkring linjeføringen valgte at lægge afgørende vægt på beskyttelsen af grund- og overfladevandsressourcer. Den fælles linjeføring for olie- og naturgasledningerne, som amtsrådet ønskede, kunne i dette tilfælde ikke forenes med disse hensyn.

På baggrund heraf finder jeg ikke, at der er grundlag for at søge linjeføringen for olierørledningen ændret.

Spm. nr. S 1104

Til *indenrigsministeren* (28/4 83) af:

Tinning (VS):

»Vil ministerens udtalelse af 13. april 1983 vedrørende Kolding kommunes tilskud til Kolding Idrætsforenings professionelle fodboldafdeling blive udsendt til samtlige tilsynsråd som vejledning for disses fremtidige virksomhed?«

Begrundelse

I svaret af 27. ds. på spørgsmål nr. S 1058 antyder ministeren faktisk en sådan mulighed. En samlet betragtning af svarene på spørgsmål nr. S 1056-1061 gør det dog klart, at indenrigsministeriets udtalelse ikke kan bruges til vejledning for noget som helst – eller nogen som helst. Spørgeren ser ingen grund til at øge vildledningen eller forvirringen. Der er derimod grund til at fastholde indenrigsministeriets egen udtalelse af 19. juni 1979, hvori det bl.a. siges, at indenrigsministeriet er »... af den principielle opfattelse, at der ej heller lovligt vil kunne ydes kommunal støtte til en forening med det formål at fremme professionel fodbold«. Som konsekvens heraf er der god grund til at skrotte udtalelsen af 13. april 1983.

Besvarelse (2/5 83):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Indenrigsministeriets skrivelse af 13. april 1983 er sammen med Vejle amts tilsynsråds

[Indenrigsministeren]

skrivelse af 14. december 1982 udsendt til samtlige tilsynsråd.

Tilsynsrådet var bekendt med indenrigsministeriets skrivelse af 19. juni 1979, som spørgeren nævner i begrundelsen for spørgsmålet, da det fremkom med sin udtalelse af 14. december 1982, og jeg ser da heller ingen modstrid mellem de to udtalelser.

Jeg må fastholde, at det er de enkelte tilsynsråd, der i de konkrete situationer skal afgøre, om betingelserne for en kommunal støtte er til stede, blandt andet fordi de med deres lokalkendskab har de bedste forudsætninger for at tage stilling hertil.

Spm. nr. S 1105

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (28/4 83) af:

Tinning (VS):

»Finder ministeren, at kommunerne i dag er i besiddelse af en tilstrækkelig vejledning vedrørende lovligheden af forskellige former for kommunal støtte til professionel fodbold?«

Begrundelse

Den 13. juni 1979 oversendte kulturministeriet et brev til indenrigsministeriet vedrørende kommunal støtte til professionel fodbold. Bl.a. på denne baggrund meddelte indenrigsministeriet tilsynsrådet for Københavns amt, at indenrigsministeriet er »... af den principielle opfattelse, at der ej heller lovligt vil kunne ydes kommunal støtte til en forening med det formål at fremme professionel fodbold«. (Brev af 19. juni 1979). Denne holdning har været kendt siden og har tjent som vejledningsgrundlag rundt omkring i kommunerne.

I en sag vedrørende Kolding kommunes tilskud til Kolding Idrætsforenings professionelle fodboldafdeling har indenrigsministeriet imidlertid den 13. april 1983 udtalt, at »... støtte er i overensstemmelse med gældende regler for kommunernes virksomhed, i det omfang formålet er at fremme fodboldsporten og at tilgodese almenhedens interesse i at kunne overvære sportsligt underholdende fodboldkampe«.

Støttens lovlighed afhænger i øvrigt bl.a. af »... eventuelle oplysninger, der kan belyse, i hvilken udstrækning der reelt er tale om

at fremme professionel fodbold ved at yde støtte af skatteydermidler, f.eks. i en situation, hvor flere klubber konkurrerer om at erhverve spillere, eller hvor der er tale om at tilvejebringe et overskud til anpartshavere«.

Som det ses, er det nogle temmelig absurde skillelinier, indenrigsministeren her har stillet op. Umiddelbart må man f.eks. spørge sig selv, hvordan i alverden en kommune skulle yde økonomisk støtte uden at styrke en klub økonomisk og dermed give den bedre muligheder for at købe spillere eller skabe overskud.

Resultatet af indenrigsministeriets udtalelse af 13. april er desværre, at kommunerne får både vildledende og forvirrende oplysning vedrørende kommunal støtte til professionel fodbold og professionel idræt i øvrigt.

Der er derfor god grund til at skrotte indenrigsministeriets udtalelse af 13. april 1983.

Noget sådant sker dog næppe, medmindre også kulturministeren tager et politisk initiativ.

Besvarelse (6/5 83):

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

Det er min opfattelse, at det, således som den professionelle fodbold er organiseret i Danmark, ikke vil være muligt at fastsætte de af hr. Tinning efterlyste klare og entydige regler om kommunernes adgang til at yde støtte til fodboldklubber, som også omfatter professionel fodbold. Der må i de enkelte tilfælde foretages en vurdering baseret på de konkrete foreliggende omstændigheder.

Der er en snæver sammenhæng mellem fodbold som amatøridræt og som professionel idræt, og den støtte, som af en kommune i den ene eller anden form ydes til en fodboldklub, kan derfor ikke undgå ofte i et vist omfang at komme også den professionelle del til gode. Jeg vil finde det urimeligt og overordentlig skadeligt for amatøridrætten, hvis der skulle fastsættes så bastante regler, at kommunerne i sådanne tilfælde skulle føle sig afskåret fra overhovedet at yde støtte.

Jeg er således enig i de retningslinier, som er kommet til udtryk i den af hr. Tinning citerede skrivelse af 13. april 1983 fra indenrigsministeriet, og i de uddybende besvarelser, som indenrigsministeren har givet på hr. Tinnings spørgsmål nr. S 1056-1061.

Spm. nr. S 1107

Til *undervisningsministeren* (28/4 83) af:

Helle Degn (S):

»Har ministeren overvejelser om at udelukke statsstøtte til de arbejdsløse på højskole og i givet fald på hvilken måde og med hvilken parlamentarisk baggrund?«

Begrundelse

Ministeren har adviseret højskolerne om, at støtten til arbejdsløse højskoleelever vil bortfalde. Den usikkerhed, ministeren hermed skaber, ønskes afløst af vished for, at de arbejdsløses vilkår ikke yderligere forringes.

Besvarelse (6/5 83):

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Som en undtagelse fra arbejdsløshedslovens hovedregel, hvorefter dagpenge ikke må udbetales til et arbejdsløshedskassemedlem, der er under uddannelse, har det siden 1974 i cirkulærer fra arbejdsdirektoratet været fastsat, at dagpengeretten kan bevares under del-

tagelse bl.a. i kurser på godkendte folkehøjskoler og husholdningsskoler – bortset fra egentlige uddannelseskurser.

Der henvises herom nærmere til arbejdsministerens besvarelse af spørgsmål S 52 fra uddannelsesudvalget (Alm. del/S – bilag 97).

Jeg finder det ikke rimeligt, at dagpengeberettigede ikke-forsørgere også skal have adgang til elevstøtte. Dette har jeg orienteret Frie Kostskolers Fællesråd om på et møde den 6. oktober 1982, hvor man i øvrigt fastsatte elevstøtterammen for perioden 1. januar–31. juli 1983.

Efter yderligere forhandlinger om spørgsmålet med skoleorganisationerne har jeg fastholdt beslutningen om, at adgangen til elevstøtte for dagpengeberettigede ikke-forsørgere på folkehøjskoler og husholdningsskoler bortfalder for perioden 1. august–31. december 1983, og at den hertil svarende udgift på ca. 4,5 mill. kr. spares på elevstøttekontoen.

Jeg vil fortsætte forhandlingerne med skoleorganisationerne om en generel omfordeling af midlerne til elevstøtten med virkning fra 1. januar 1984.

Bilag

1. Antallet af dagpengeberettigede arbejdsledige elever:

Højskoler

År	antal personer	antal årselever	procent af årselevtal elevstøtte 1.000 kr.	
1980.....	2.623	881,6	16,2	5.400
1981.....	3.563	1.137,8	19,2	8.900
1982.....	3.618	1.244,8	19,6	11.400

Husholdningsskoler

1980.....	67	–		136
1981.....	133	57		374
1982.....	140	60		446

Antallet af forsørgere udgør skønsmæssigt 10 pct. af de anførte elevtal.

2. 2 elever, A og B, deltager i en højskoles 15 ugers kursus (7/1–21/4 82). A er ledig ved skolestart.

A havde en 1982-socialindkomst (baseret på indkomst i 1980) på 136.433 kr.

Elevstøtte (20 pct. af elevstøtterammen) i 15 uger

Dagpenge i kursusperioden 90 pct. af sædvanlig indtjening, dog maks. 1.818 kr. om ugen.

I 15 uger maks.	27.270
I alt i kursusperioden	28.680
kr.	
Indtjening i 1982, hvis ledighed fortsætter (dagpenge 94.536 kr. på årsbasis, højeste sats)	95.946
B havde en 1982-socialindkomst på 125.789 kr.	
Elevstøtte (20 pct. af elevstøtterammen) i 15 uger	1.410

[Undervisningsministeren]

Skønnet lønindtægt i perioden 1/5-31/12 1982	95.000
Indtjening i 1982	96.410

Hvis B bliver ledig efter kursusopholdet, får han i perioden 1/5-31/12 1982 dagpenge, maks. ... 63.024
dvs. en indtjening i 1982 på 64.434

Både A og B har mulighed for frivillig kommunestøtte. Elevstøtten og eventuel kommunestøtte er skattepligtig.

3. Statsstøtten til en elev, der har deltaget i et kursus (kort eller langt), som er påbegyndt inden for kalenderåret 1982, jfr. cirkulære af 30. november 1981, beregnes ud fra vedkommende elevs hele 1982-socialindkomst.

Spm. nr. S 1108

Til *justitsministeren* (28/4 83) af:

Mogens Voigt (FP):

»Kan ministeren oplyse, om en afskedigelse af en prøveansat tjenestemand må kendes uberettiget, såfremt reglerne i § 9, stk. 2 og 3, i bekendtgørelse nr. 96 af 20. marts 1972 om ansættelse som tjenestemand på prøve i staten med senere varig ansættelse for øje ikke er overholdt?«

Begrundelse

Det kan oplyses, at en prøveansat tjenestemand af spørgeren formodes at være afskediget uberettiget. Det kan endvidere oplyses, at der er tale om en prøveansat tjenestemand, der ikke er omfattet af aftale af 19. august 1982 mellem Dansk Fængselsforbund og justitsministeriet.

(Besvaret sammen med nedenstående spørgsmål nr. S 1109).

Spm. nr. S 1109

Til *justitsministeren* (28/4 83) af:

Mogens Voigt (FP):

»Kan ministeren oplyse, om en tjenestemand, der tidligere er blevet afskediget formelt ukorrekt, gyldigt vil kunne afskediges senere end 3 måneder efter prøvetjenestens udløb?«

Begrundelse

Det formodes, at en tjenestemand på prøve er blevet afskediget uberettiget.

Besvarelse (6/5 83):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter bekendtgørelsen af 20. marts 1972 skal der senest 3 måneder før prøvetjenestens udløb træffes afgørelse om, hvorvidt den prøveansatte er egnet til varig ansættelse. Er dette ikke tilfældet, finder afskedigelse sted, jfr. tjenestemandslovens § 28 sammenholdt med § 33, stk. 2, og § 31, stk. 1 og 2. Prøvetjenesten kan forlænges, såfremt den prøveansatte tjenestemand ikke har fuldført en af ansættelsesmyndigheden som led i prøvetjenesten krævet uddannelse, eller såfremt prøvetjenesten ikke har været tilfredsstillende.

Efter tjenestemandslovens § 28 kan tjenestemænd, herunder prøveansatte, afskediges uden ansøgning med 3 måneders varsel til udgangen af en måned.

Den aftale af 19. august 1982, der er nævnt i begrundelsen for spørgsmål S 1108, vedrører prøvetidens længde ved ansættelse som fængselsbetjent m.v. på prøve med senere varig ansættelse for øje. Aftalen er indgået med henblik på tilfælde, hvor første del af grunduddannelsen ved kriminalforsorgens personaleskole på grund af utilstrækkelig uddannelseskapacitet ikke er gennemført på det tidspunkt, da der i forbindelse med normal prøvetjenestes udløb ellers skal træffes afgørelse om, hvorvidt den prøveansatte er egnet til varig ansættelse. I sådanne tilfælde fastsættes prøvetiden ved første ansættelse til udløb af den måned, der følger efter den måned, hvori den pågældende bestod første del af grunduddannelsen, dog mindst 2 år.

Baggrunden for aftalen er, at udvidelser af kriminalforsorgens afsoningskapacitet, der blev godkendt ved akt 20 af 12. november 1980 samt akt 296 af 12. maj 1982, i de senere år har nødvendiggjort rekruttering af et betydeligt antal nye fængselsbetjente og værk mestre på prøve. Kriminalforsorgens centrale personaleskole i København har ikke i øjeblikket tilstrækkelig kapacitet til for samtlige disse nyansatte at gennemføre grunduddannelsen inden for normal prøvetid.

Aftalen træder i stedet for en tidligere praksis, hvorefter der ved afgørelser om en prøveansats egnethed til fortsat tjeneste blev

[Justitsministeren]

taget skriftligt forbehold om, at eksamen efter grunduddannelsen består. Sådanne forbehold kan efter justitsministeriets opfattelse fortsat finde anvendelse, hvor forlængelse af prøvetiden ikke skyldes manglende uddannelseskapacitet, men forhold af den karakter, der er anført i den tidligere omtalte bekendtgørelse fra 1972. I medfør af et sådant forbehold vil en tjenestemand i det i spørgsmål S 1109 nævnte tilfælde i henhold til tjenestemandslovens almindelige bestemmelser kunne afskediges efter prøvetidens udløb, såfremt den forudsatte uddannelse ikke er gennemført tilfredsstillende. Den i spørgsmålet omtalte tidligere, formelt ukorrekte afskedigelse er herved forudsat annulleret.

Spm. nr. S 1112

Til *ministeren for offentlige arbejder* (28/4 83) af:

Dohrmann (FP):

»Billiger ministeren, at et koncessioneret selskab som Københavns Telefon Aktieselskab afslår at yde almindelig service for det af selskabet leverede ekstramateriale, og vil ministeren som led i regeringens privatiseringsbestræbelser fratage telefonselskaberne forhandlingen af ekstraudstyr og lignende?«

Begrundelse

Til gavn for patienterne har mange læger anskaffet den af telefonselskabet markedsførte telefonsvarer ZEGNA. Dels kan patienterne herved orienteres om, hvornår lægen træffes, dels kan patienterne indtale oplysninger til lægen.

Vanskelighederne opstår, når denne telefonsvarer, der er solgt af telefonselskabet til langt over markedsprisen, viser sig at være en installation, telefonselskabet er meget lidt indstillet på at udføre normal servicefunktion for. Går den i stykker, kan abonnenten selv bringe den til selskabet, erstatningsapparater nægtes udleveret, og sorteper i dette spil bliver patienterne. Ingen kan nemlig med rimelighed forvente, at de skal indtale fortrolige oplysninger til et offentligt båndanlæg i telefonselskabet.

I modsætning hertil står private firmaer, der leverer telefonsvarere ud til kunder og eventuelt udlåner en anden telefonsvarer.

Besvarelse (9/5 83):

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Af begrundelsen for spørgsmålet fremgår det, at spørgeren ved ekstraudstyr særligt tænker på telefonsvarere.

Fra Københavns Telefon Aktieselskab har jeg i anledning af spørgsmålet modtaget følgende oplysninger:

»Telefonselskaberne havde indtil den 1. december 1981 eneret på levering af telefonsvarere, og disse blev kun leveret på abonnementsvilkår. Med virkning fra 1. december 1981 besluttede telefonselskaberne imidlertid at frigive markedet for telefonsvarere, således at også andre firmaer end telefonselskaberne kunne markedsføre disse.

På samme tidspunkt indførte Københavns Telefon Aktieselskab en ny, markedsorienteret afsætningspolitik, idet kunden efter behov kunne vælge enten at tegne abonnement på telefonsvarere eller at købe dem.

Med henblik på at sikre den størst mulige sikkerhed imod uvedkommedes aflytning af de indspillede meddelelser besluttede selskabet endvidere kun at markedsføre telefonsvarere af høj kvalitet. Dette har naturligvis haft indvirkning på priserne for telefonsvarerne.

Såfremt en abonnent vælger abonnementsordningen på en telefonsvarer, vil denne blive udbragt af en montør, der giver instruktion i brugen og installerer og afprøver telefonsvareren på abonnentens adresse. Abonnenten kan imidlertid også vælge at hente telefonsvareren i selskabets telebutikker eller at få den tilsendt.

Ved abonnementsordningen betales der en lille etableringsafgift samt en løbende afgift, der inkluderer service på kundens adresse. Såfremt en telefonsvarer bliver fejlbehæftet og denne fejl ikke kan rettes på stedet, leverer selskabet en tilsvarende telefonsvarer til erstatning for den fejlbehæftede. Abonnementsordningen henvender sig således primært til de kunder, der lægger vægt på den sædvanlige service, der ydes på telefoninstallationer fra selskabet.

Abonnenten kan som nævnt også vælge at købe telefonsvareren af selskabet. Telefonsvarere sælges fra selskabets telebutikker eller sendes pr. post pr. efterkrav. Selskabet yder gratis service ved fabrikationsfejl i en

[Ministeren for offentlige arbejder]

12 måneders periode. Reparationer efter dette tidspunkt udføres mod betaling.

Såfremt en købt telefonsvarer bliver fejlbeheftet, kan abonnenten vælge enten at anmode selskabet om at afhente den eller at indlevere telefonsvareren til reparation i en af selskabets telebutikker. Såfremt fejlen ikke straks kan rettes, tilbydes abonnenten mulighed for at leje en tilsvarende telefonsvarer i den periode, hvor den fejlramte telefonsvarer bliver repareret.«

Til det af Københavns Telefon Aktieselskab oplyste har jeg intet at tilføje.

For så vidt angår spørgsmålets 2. del, nemlig om jeg som led i regeringens privatiseringsbestræbelser vil fratage telefonselskaberne forhandlingen af ekstraudstyr og lignende, kan jeg oplyse, at der gennem årene er sket en gradvis liberalisering, således at kategorier af ekstraudstyr kan købes i det frie marked og tilsluttes installationerne på den ene betingelse, at udstyret er teknisk godkendt for sådan tilslutning.

Spørgsmålet om frigivelse af yderligere kategorier af udstyr er genstand for løbende overvejelser.

At en udstyrskategori er frigivet som beskrevet, betyder naturligvis ikke, at teleadministrationen er afskåret fra selv at levere – i abonnement eller som salg, i hvilket sidste tilfælde købelovens almindelige bestemmelser er gældende.

Spm. nr. S 1113

Til *justitsministeren* (28/4 83) af:

Dohrmann (FP):

»Mener ministeren, at politiets fartkontrol på motorveje er af stor værdi, og kunne ministeren tænke sig, at politiets begrænsede ressourcer kunne anvendes bedre andetsteds, f.eks. til forebyggende opklaring af alvorlige forbrydelser?«

Begrundelse

Som led i energispareforanstaltninger vedtog folketingset for flere år siden bl.a. en hastighed på 100 km/t. på motorveje. En ikke uvæsentlig politistyrke er sat ind på at kontrollere denne hastighedsgrænse, som flertallet så absolut ikke kan se nogen som helst fornuft i at opretholde. Samtidig oplever borgerne, at politiet må give op over for en fore-

byggende indsats i voldsramte kvarterer i de store byer, og samtidig erkender politiet, at opklaringen af tyverier ofte må opgives på grund af mangel på mandskab.

Besvarelse (6/5 83):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det fremgår af retsplejelovens § 108, at politiets opgave er at påse overholdelse af love og vedtægter.

Kontrollen med overholdelse af de enkelte bestemmelser i færdselslovgivningen henhører således under politiet.

Der er ikke fra justitsministeriet givet generelle retningslinier for tilrettelæggelsen af politiets kontrol med overholdelsen af de generelle hastighedsbegrænsninger. Denne kontrol indgår i politiets almindelige færdselskontrol, der er afhængig af de ressourcer, politiet har til rådighed.

Det er justitsministeriets vurdering, at politiets tilrettelæggelse og gennemførelse af færdselskontrollen sker med en rimelig hensyntagen såvel til de almindelige kontrol- og ordensmæssige hensyn som til de særlige færdselssikkerhedsmæssige hensyn.

Spm. nr. S 1114

Til *justitsministeren* (28/4 83) af:

Mogens Voigt (FP):

»Kan ministeren oplyse, om der, efter at ansættelsesbrev er udstedt til en tjenestemand, er hjemmel til at tilbyde denne et nyt skoleophold, således at grundkursus 1 inden for fængselsvæsenet kan gennemføres?«

Begrundelse

Det formodes, at en prøveansat tjenestemand er afskediget uberettiget, og at denne ikke har haft adgang til at benytte sig af muligheden for at komme på nyt skoleophold, hvilket har været praksis i andre tilfælde.

Besvarelse (6/5 83):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Grunduddannelsen af nyansatte fængselsbetjente m.v. gennemføres på kriminalforsorgens centrale personaleskole i København. Grunduddannelsen har en varighed på 5 måneder. Personer, der afgives fra fængslerne

[Justitsministeren]

m.v. til grunduddannelse, erstattes af sikkerhedsmæssige grunde under uddannelsen.

Grunduddannelsen afsluttes med eksamen, der omfatter 6 fag. Såfremt en elev ikke består i 2 eller flere fag, er grundkursus ikke bestået. Eleven har adgang til at undergive sig fornyet eksamination i de ikke-beståede fag. Kriminalforsorgens personaleskole har oplyst, at fornyet deltagelse i undervisningen efter fast praksis ikke tillades. Justitsministeriet, der kan henholde sig hertil, skal fremhæve, at tilladelse til fornyet deltagelse i undervisningen ville medføre ekstra udgifter til fortsat afløsning på det fængsel, hvor vedkommende elev er tjenstgørende.

Spm. nr. S 1115

Til *justitsministeren* (2/5 83) af:

Dohrmann (FP):

»Kan det forventes, at politiet foretager en tilbundsående undersøgelse af, hvem og eventuelt hvilke politiske grupperinger der havde arrangeret og planlagt overfaldet på Mogens Glistrup i Fælledparken den 1. maj 1983?«

Begrundelse

Det politiske overfald på fremskridtspartiets stifter, Mogens Glistrup, viser med al tydelighed, at der også her i landet findes personer, der ikke lader udenlandske terrorister og fascister noget tilbage. Selv om det efterhånden er flere år siden, at pøbel i flok er blevet fredet her i landet, ville det være betryggende, om politiets forventede efterforskning kunne afsløre, hvem der egentlig planlægger den slags ting.

Besvarelse (6/5 83):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Straks efter den pågældende episode tog jeg kontakt med politidirektøren i København og fik bekræftet, at der er indledt efterforskning med henblik på så vidt muligt at få klarlagt, hvem der er ansvarlig for den pågældende voldshandling.

Efterforskningen er endnu ikke afsluttet, og det ville derfor være ukorrekt på nuværende tidspunkt nærmere at kommentere undersøgelsen eller skyldspørgsmålet.

Men jeg finder helt generelt at kunne sige, at der må tages meget klar afstand fra ethvert forsøg på voldsudøvelse i forbindelse med den politiske meningsdannelse i Danmark. Sådanne voldstendenser er stærkt forkastelige og må forfølges af retsmyndighederne med de midler, som står til rådighed efter lovgivningen.

Spm. nr. S 1126

Til *boligministeren* (4/5 83) af:

Stubbjær Pedersen (CD):

»Hvad overvejer ministeren at gøre på baggrund af sagen vedrørende det almennyttige boligselskab Herlev 44's opførelse og salg af ejerboliger?«

Begrundelse

Af Information den 25. marts 1983 fremgår, at Herlev 44 har bygget 10 ejerboliger med det resultat, at der er overflyttet midler fra selskabets lejere til ejerboligbyggeriet.

Det virker umiddelbart urimeligt, at boligselskaber, som er skattefrie og i væsentlig grad finansieres gennem det offentlige, skal kunne gå ind og opføre ejerboliger med henblik på salg.

Det er en urimelig konkurrence over for de selskaber, der har som deres metier at bygge ejerboliger, og som selvfølgelig betaler skat af deres overskud.

Det virker imidlertid også urimeligt, at et almennyttigt boligselskab skal kunne finansiere et ejerboligbyggeri gennem lån til en billigere rente, end boligselskabets lejere kan låne til – alt andet lige betyder dette, at der overføres penge fra lejere til ejerne i boligselskabet.

Besvarelse (9/5 83):

Boligministeren (Bollmann):

Som bekendt har det ejerboligbyggeri, Boligselskabet af 1944 i Herlev har opført med salg for øje, flere gange givet anledning til spørgsmål såvel til min forgænger som boligminister som til mig.

Der er tidligere givet udtryk for, at det umiddelbart kan forekomme rigtigt, at man benytter den viden og det apparat, man har i den almennyttige sektor, til at fremstille ejerboliger – et synspunkt, jeg kan tilslutte mig.

[Boligministeren]

Der er også en årelang praksis for, at almennyttige boligselskaber kan forestå sådant byggeri. Det har dog været og er fortsat en forudsætning, at eventuelle tab ikke må berøre de almennyttige afdelingers eller boligselskabets midler og dermed lejerne. Dette betyder, at selskabets dispositions- og byggefond samt afdelingernes henlæggelsesmidler ikke må bruges til at dække nogen del af et eventuelt tab.

Da det i dag – desværre – ikke er nær så lukrativt som tidligere at opføre og sælge egentlige ejerboliger, kan man rejse spørgsmålet, om det i praksis er muligt på baggrund af de eksisterende regler at udelukke, at tab vil kunne berøre beboerne i selskabets udlejningslejligheder. Det kunne ud fra en sådan tvivl måske være nærliggende at overveje at forbyde de almennyttige boligselskaber at give sig i kast med sådanne opgaver. Et sådant forbud vil i givet fald også omfatte de almennyttige selskabers adgang til at stå som egentlige bygherrer af offentligt støttede, private andelsboliger – en type boliger, som de almennyttige boligselskaber nok vil have specielle forudsætninger for at opføre. Hele denne problematik er for tiden til overvejelse såvel i boligministeriet som i Boligselskabernes Landsforening. Det er min opfattelse, at reglerne kun skal laves om, i det omfang eksisterende regler ikke er tilstrækkelig vandtætte til, at man kan sikre sig imod tab på de midler, som beboerne i de almennyttige boligafdelinger har tilvejebragt gennem boligafgiften. Eventuelle nye regler må heller ikke have utilsigtede skadevirkninger for det almennyttige boligbyggeri.

Ved vurderingen af spørgsmålet om skattefritagelse bør man specielt i denne relation være opmærksom på, at et eventuelt provenu, som indvindes ved salg af en afdeling opført med salg for øje, skal overføres med halvdelen til dispositionsfonden, medens den anden halvdel skal overføres til byggefonden.

For at vende tilbage til den konkrete sag, Herlev 44, er der ifølge de oplysninger, der

foreligger, ikke tale om, at der direkte gennem selskabets rentepolitik overføres midler fra lejerne til ejerboligerne. Jeg skal i den forbindelse henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 990, stillet af hr. Pelle Voigt (SF) den 11. april 1983.

Meddelelser fra formanden:

Fjerde næstformand (Arentoft):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Skatte- og afgiftsudvalget har afgivet betænkning over:

Forslag til lov om ustraffet ophævelse af investeringsfonds og etableringskonti og om begrænsning af skattevæsenets modregningsret. [Af Glistrup (FP) m.fl.]. (Lovforslag nr. L 178).

Eksemplarer vil blive omdelt.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Markedsudvalget (11/5 83):

Udtræder: Brusvang (CD)

Ny stedf.: Addi Andersen (CD)

Kulturudvalget (11/5 83):

Udtræder: Bente Juncker (CD)

Ny stedf.: Addi Andersen (CD)

Folketingets næste møde afholdes mandag den 16. maj 1983 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Angående folketingets arbejde de følgende dage i den pågældende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 13.45